

Serie: Promoción da competencia TGDC

DEFENSA DA COMPETENCIA

Compilación da normativa estatal
e autonómica galega básica
en materia de defensa da competencia

XUNTA DE GALICIA

DEFENSA DA COMPETENCIA

COMPILACIÓN DA NORMATIVA ESTATAL E
AUTONÓMICA GALEGA BÁSICA EN MATERIA DE
DEFENSA DA COMPETENCIA.

Imprime: Tórculo Artes Gráficas, S.A.

Depósito Legal: C 4422-2007

ÍNDICE

Presentación	5
Lei 15/2007, do 3 de xullo, de defensa da competencia ..	7
Lei 1/2002, do 21 de febreiro, de coordinación das competencias do Estado e as comunidades autónomas en materia de defensa da competencia	107
Lei 6/2004, do 12 de xullo, reguladora dos órganos de defensa da competencia da Comunidade Autónoma de Galicia	131
Decreto 20/2005, do 3 de febreiro, de desenvolvemento da Lei 6/2004, do 12 de xullo, reguladora dos órganos de defensa da competencia da Comunidade Autónoma de Galicia.....	149

PRESENTACIÓN

Dende unha perspectiva económica, a pertenza á Unión Europea require aos Estados membros compartir unha concepción semellante do funcionamento das súas economías e do papel da política económica. Esta visión común baséase no respecto aos principios de libre competencia e estabilidade macroeconómica, en tanto que condicións necesarias para acadar un crecemento elevado y sostido.

O Tribunal Galego de Defensa da Competencia (TGDC), na súa vontade de contribuír ao crecemento da economía galega, desenvolve, entre outras tarefas, a de difundir e promover os valores da competencia na nosa Comunidade Autónoma. Con este fin pon a súa disposición a versión galega das normas básicas do *corpus* normativo da defensa da competencia.

Conforman o presente volume dúas normas estatais e dúas normas autonómicas. No primeiro grupo atópanse: a Lei 15/2007, do 3 de xullo, de defensa da competencia e a Lei 1/2002, do 21 de febreiro, de coordinación das competencias do Estado e as comunidades autónomas en materia de defensa da competencia; mentres que o segundo o integran: a Lei 6/2004, do 12 de xullo, reguladora dos órganos de defensa da competencia da Comunidade Autónoma de Galicia e mailo Decreto 20/2005, do 3 de febreiro, de desenvolvemento da Lei 6/2004,

do 12 de xullo, reguladora dos órganos de defensa da competencia da Comunidade Autónoma de Galicia.

O TGDC desexa que o presente volume contribúa a un mellor coñecemento da normativa de defensa da competencia polos operadores económicos galegos, de xeito que favoreza a competencia efectiva nos mercados e inflúa positivamente no crecemento e converxencia de Galicia.

José Varela

Presidente

LEI 15/2007, do 3 de xullo, de defensa da competencia.

(BOE Suplemento en lingua galega n.º 19,
do 19 de xullo de 2007)

JUAN CARLOS I
REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei:

PREÁMBULO

I

O artigo 38 da Constitución reconece a liberdade de empresa no marco dunha economía de mercado e a súa garantía e protección polos poderes públicos, de acordo coas exigencias da economía en xeral e, se é o caso, da planificación. A existencia dunha competencia efectiva entre as empresas constitúe un dos elementos definitorios da economía de mercado, disciplina a actuación das empresas e reasigna os recursos produtivos en favor dos operadores ou as técnicas máis eficientes. Esta eficiencia produtiva trasládase ao consumidor na forma de menores prezos ou dun aumento da cantidade ofrecida dos produtos, da súa variedade e calidade, co conseguinte incremento do benestar do conxunto da sociedade.

Neste contexto existe un acordo xeneralizado con respecto á crecente importancia da defensa da competencia, que se consoli-

dou como un dos elementos principais da política económica na actualidade. Dentro das políticas de oferta, a defensa da competencia complementa outras actuacións de regulación da actividade económica e é un instrumento de primeira orde para promover a produtividade dos factores e a competitividade xeral da economía.

Por isto, resulta preciso dispoñer dun sistema que, sen intervir de forma innecesaria na libre toma de decisións empresariais, permita contar cos instrumentos adecuados para garantir o bo funcionamento dos procesos do mercado.

Con este obxecto promulgouse a Lei 16/1989, de defensa da competencia, do 17 de xullo, sobre cuxa base se articulou un sistema baseado na existencia de dous órganos administrativos especializados de ámbito nacional para a loita contra as prácticas restritivas da competencia e o control de concentracións económicas, o Servizo e o Tribunal de Defensa da Competencia.

Desde a súa entrada en vigor, producíronse modificacións, algunhas de grande importancia, e promulgáronse diversas normas de desenvolvemento. Ademais, aprobouse a Lei 1/2002, do 21 de febreiro, de coordinación das competencias do Estado e as comunidades autónomas en materia de defensa da competencia. Finalmente, nos últimos anos produciuse unha importante reforma do marco comunitario de defensa da competencia, que frutificou no novo Regulamento (CE) n.º 139/2004 do Consello, do 20 de xaneiro de 2004, sobre o control das concentracións entre empresas e, sobre todo, na modernización da loita contra as condutas restritivas da competencia centrada no Regulamento (CE) n.º 1/2003 do Consello, do 16 de decembro de 2002, relativo á aplicación das normas sobre competencia previstas nos artigos 81 e 82 do Tratado da Comunidade Europea.

Neste marco, esta lei ten por obxecto a reforma do sistema español de defensa da competencia para reforzar os mecanismos xa existentes e dotalo dos instrumentos e a estrutura institucional óptima para protexer a competencia efectiva nos mercados, tendo en conta o novo sistema normativo comunitario e as competencias das comunidades autónomas para a aplicación das disposicións relativas a prácticas restritivas da competencia segundo o disposto na Lei 1/2002, do 21 de febreiro, de coordinación das competencias do Estado e as comunidades autónomas en materia de defensa da competencia.

Para isto, a lei parte da experiencia adquirida nos últimos quince anos mediante a aplicación das normas nacionais e comunitarias de competencia e está guiada por cinco principios claros: garantía da seguranza xurídica dos operadores económicos, independencia da toma de decisións, transparencia e responsabilidade fronte á sociedade dos órganos administrativos encargados da aplicación da lei, eficacia na loita contra as condutas restritivas da competencia e busca da coherencia de todo o sistema e, en particular, dunha adecuada imbricación dos distintos planos institucionais que interactúan neste terreo.

II

A lei estrutúrase en cinco títulos que regulan, respectivamente, as cuestións substantivas, os aspectos institucionais, a Comisión Nacional da Competencia, as cuestións procedementais e o réxime sancionador.

O título primeiro recolle os aspectos substantivos dos tres tipos de instrumentos principais desta política: réxime aplicable ás condutas restritivas da competencia, principios do control de con-

centracións e sistema de seguimento e proposta en materia de axudas públicas.

Polo que respecta ao capítulo primeiro, relativo ás condutas restritivas da competencia, a lei introduce cambios principalmente en tres liñas. En primeiro lugar, acláranse e simplifícanse os diferentes tipos de infracción. En segundo lugar, pásase do réxime de autorización singular de acordos prohibidos a un sistema de exención legal en liña co modelo comunitario. En terceiro lugar, acláranse os efectos da exención legal e o tratamento das condutas «de minimis».

En canto aos tipos de infracción, mantense a prohibición dos acordos entre empresas e do abuso de posición de dominio, así como do falseamento da libre competencia por actos desleais, aclarándose a redacción deste último tipo. Non obstante, elimínase a referencia específica ao abuso de dependencia económica, que xa se encontra regulado na Lei 3/1991, de competencia desleal, e pódese, polo tanto, incardinar no falseamento da libre competencia por actos desleais.

En relación co paso ao sistema de exención legal, a lei exclúe da prohibición aqueles acordos que reúnan determinados requisitos, en liña cos previstos nas normas comunitarias. En esencia, trátase de que as prohibicións non sexan aplicables a aquelas restricións da competencia proporcionais aos beneficios que xeran en termos de eficiencia na asignación de recursos e, polo tanto, de benestar xeral.

O cambio de sistema complétase coa desaparición das autorizacións singulares por parte da autoridade de competencia e, polo tanto, o paso á autoavaliación por parte das empresas do encaixe legal dos seus propios acordos.

Co fin de reforzar a súa seguranza xurídica e a pesar de que a remisión ás normas comunitarias é consubstancial á práctica de defensa da competencia en España, a lei refírese expresamente ao papel dos regulamentos comunitarios de exención por categorías na aplicación da nova exención legal no ámbito nacional. Tamén se mantén a posibilidade de que o Goberno aprobe este tipo de exencións para aqueles acordos que non afecten o comercio entre Estados membros. Así mesmo, prevese un sistema en liña co comunitario para as declaracións de inaplicabilidade das prohibicións a unha conduta concreta.

Finalmente, esténdese a todos os tipos de infracción previstos neste capítulo a exención das condutas que resulten da aplicación dunha norma con rango de lei e das condutas «de minimis», entendidas como aquelas que, pola súa menor importancia, non son susceptibles de afectar de forma significativa a competencia, cuxas características se concretarán mediante o correspondente desenvolvemento regulamentario.

En canto ao capítulo segundo, relativo aos aspectos substantivos do control das concentracións económicas, a lei achega novidades en tres ámbitos principais. En primeiro lugar, aclara e amplía o concepto de concentración para efectos de control, establecendo un procedemento «simplificado» para aquelas operacións menos susceptibles de afectar a competencia. En segundo lugar, flexibiliza o réxime de notificación obrigatoria con efecto suspensivo en canto non recaia resolución favorable da Administración. Finalmente, reforza a participación da Comisión Nacional da Competencia no control de concentracións, limita o papel do Goberno neste e concreta os criterios de valoración substantiva que guiarán as decisións de ambos os órganos.

En canto ao concepto de concentración, a lei centra a súa definición na existencia dun cambio estable na estrutura de control, «de iure» ou «de facto», dunha empresa, e inclúe todas as empresas en participación con «plenas funcións», unificando así o tratamento daquelas con carácter concentrativo e cooperativo. Ademais de se revisar á alza o limiar de cota de mercado e se prever un mecanismo para a actualización do volume de negocios, introdúcese un sistema de notificación «simplificada» para aquelas operacións menos susceptibles de obstaculizar o mantemento da competencia efectiva nos mercados, cunha taxa reducida.

En relación coa flexibilización do procedemento, a lei mantén o réxime de notificación obrigatoria con efecto suspensivo pero prevé o posible levantamento da obriga de suspender a execución da concentración en calquera momento do procedemento. Ademais, o tratamento das ofertas públicas de adquisición de accións alíñase co comunitario, de forma que a obriga de suspensión unicamente afectará o exercicio dos dereitos de voto inherentes aos títulos e non a posibilidade de lanzar a oferta, sempre que se cumpra cos prazos de notificación previstos na lei.

Polo que respecta aos criterios de valoración substantiva, a lei separa claramente os que guiarán a toma de decisións por parte da Comisión Nacional da Competencia, centrados no mantemento da competencia efectiva nos mercados, daqueles en que se poderá basear a intervención do Goberno, relacionados coa protección do interese xeral da sociedade.

Así, por unha parte acláranse os elementos que valorará a Comisión Nacional da Competencia, con sistematización de, entre outros posibles, os que se viñeron considerando nos informes do Servizo e do Tribunal de Defensa da Competencia ata

o momento, e con explicitación do tratamento das eficiencias empresariais e mantemento da valoración dos aspectos cooperativos ou das restricións á competencia accesorias ás concentracións. Por outra parte, indícanse os criterios de valoración substantiva que guiarán unha decisión do Consello de Ministros distinta da da Comisión Nacional da Competencia, recolléndose unha listaxe non exhaustiva de criterios concretos.

O capítulo terceiro ocúpase das axudas públicas. Neste ámbito complétanse as competencias da Comisión Nacional da Competencia, que poderá analizar os criterios de concesión das axudas desde a perspectiva da competencia co fin de emitir informes e dirixir-lles recomendacións aos poderes públicos. Para isto, establécense determinadas obrigas de información á Comisión Nacional da Competencia e prevese expresamente a posible participación complementaria dos órganos competentes das comunidades autónomas mediante a emisión de informes con respecto ás axudas que concedan as administracións autonómicas e locais no ámbito territorial da súa competencia. Todo isto, por suposto, sen prexuízo do sistema de control por parte da Comisión Europea previsto na normativa comunitaria.

O título segundo ocúpase do esquema institucional. O capítulo primeiro refírese aos órganos administrativos competentes para a aplicación desta lei, cunha novidade principal, a creación no ámbito estatal dunha institución única e independente do Goberno, a Comisión Nacional da Competencia, que integrará aos actuais Servizo e Tribunal de Defensa da Competencia, que desaparecen. A Comisión Nacional da Competencia presenta unha estrutura piramidal centrada na existencia de dous órganos separados, a Dirección de Investigación e o consello, que realizan con independencia as súas respectivas funcións de instrución e resolución baixo a supervisión

e coordinación do presidente, apoiado nun conxunto de servizos comúns. No capítulo segundo prevense mecanismos para a coordinación de todos os órganos administrativos que interveñen na aplicación da lei, así como a coordinación cos reguladores sectoriais, con obxecto de velar pola coherencia da política de competencia, a eficiencia na asignación dos recursos públicos e a seguranza xurídica dos operadores económicos.

En última instancia, establécense pautas para guiar as relacións entre os distintos órganos que, naturalmente, se poderán ver complementadas polos mecanismos informais que se poidan establecer de cara a lograr a adecuada coordinación no exercicio diario das súas respectivas competencias. Adicionalmente, establécense mecanismos para a cooperación cos órganos xurisdiccionais nos procesos de aplicación das normas de competencia.

O título terceiro refírese á Comisión Nacional da Competencia, órgano encargado de aplicar esta lei, promover e protexer o mantemento dunha competencia efectiva en todos os sectores produtivos e en todo o territorio nacional. Neste ámbito, a lei estrutúrase en dous capítulos: o primeiro regula os aspectos xerais da Comisión Nacional da Competencia e o segundo os seus órganos de dirección.

En canto aos aspectos xerais, recollidos no capítulo primeiro, a lei especifica en primeiro lugar a natureza xurídica e o réxime de funcionamento da nova Comisión Nacional da Competencia, detallando a súa composición e recursos económicos. En segundo lugar, recóllense as funcións da nova Comisión Nacional da Competencia, tanto instrutoras, resolutorias e de arbitraje como consultivas e de promoción e harmonización da defensa da competencia nos mercados. Finalmente, inclúese unha sección sobre a transparencia e responsabilidade social da Comisión

Nacional da Competencia, en que se incide na publicidade de todas as súas actuacións así como na especial responsabilidade ante a sociedade pola súa actuación.

Polo que se refire ao capítulo segundo, relativo aos órganos de dirección da Comisión Nacional da Competencia, dous principios fundamentais rexen o seu deseño: a independencia de criterio desta institución con respecto ao Goberno e a separación entre instrución e resolución. Estes principios débense conxugar ademais coa necesidade de coordinar adecuadamente as actuacións dos órganos encargados da instrución e resolución, así como de asegurar a eficacia da política de competencia como instrumento de política económica.

Por isto, a lei especifica o réxime de nomeamento e cesamento dos órganos de dirección da Comisión Nacional da Competencia, orientado a garantir a súa independencia na toma de decisións e, ao mesmo tempo, a responsabilidade ante a sociedade por elas.

Por outra parte, a lei establece a independencia no exercicio das funcións de instrución ou proposta e resolución por parte da Dirección de Investigación e do Consello da Comisión Nacional da Competencia. Non obstante, preserva a unidade de actuación e coordinación de todos os servizos e órganos baixo a dirección do presidente da Comisión Nacional da Competencia, que conta con amplas funcións, entre outras, a xefatura de todo o persoal, os plans plurianuais de inspección e presidir o Consello de Defensa da Competencia.

O labor de resolución do consello céntrase na adopción de decisións sobre a base das propostas da Dirección de Investigación en relación cos expedientes sancionadores ou de control de

concentracións. No ámbito de condutas restritivas da competencia, o consello é competente tanto para acordar o arquivo ou sobresemento das actuacións e resolver a terminación convencional como para declarar a prohibición e impoñer as sancións correspondentes e acordar a imposición de medidas cautelares.

Pola súa parte, o labor instrutor da Dirección de Investigación céntrase na incoación e tramitación dos expedientes, na elevación de propostas ao Consello da Comisión Nacional da Competencia, na elaboración de informes e na asignación de expedientes con outros órganos.

O título cuarto regula os distintos procedementos tanto por condutas prohibidas como de control de concentracións. Neste ámbito, a reforma guíase pola busca do equilibrio entre os principios de seguranza xurídica e de eficacia administrativa. Así, simplifícanse notablemente os procedementos e sepárase con claridade a instrución e a pura resolución, co que se elimina a posible duplicación de actuacións e os recursos administrativos contra actos que poñan fin ao procedemento.

O capítulo primeiro recolle as disposicións comúns aos procedementos de condutas restritivas, medidas cautelares e control de concentracións. En concreto, detállanse as normas en canto a prazos máximos para as resolucións correspondentes aos procedementos especiais previstos nesta lei, así como as facultades da Comisión Nacional da Competencia para solicitar información, realizar inspeccións e vixiar o cumprimento das obrigas derivadas da lei e os recursos que proceden.

O capítulo segundo regula o procedemento sancionador por condutas restritivas, cunha fase de instrución por parte da Direc-

ción de Investigación na cal se realizarán todos os actos precisos para o esclarecemento dos feitos e se garantirá a contradición e o dereito de defensa dos denunciados. Tras a elevación do correspondente informe-proposta, o consello adoptará unha resolución, realizadas as actuacións complementarias da instrución que considere precisas, as consultas previstas pola normativa vixente e, se é o caso, unha vista. En liña coa normativa comunitaria, a lei introduce a posibilidade de que na dita resolución se imponhan condicións estruturais.

Neste ámbito cabe sinalar a flexibilización do réxime de terminación convencional, centrado na proposta de compromisos por parte do presunto infractor, a negociación coa Dirección de Investigación e a elevación ao consello dunha proposta de resolución, sempre antes do informe-proposta, que poderá ser adoptada sen necesidade de contar co acordo do resto de interesados do expediente.

En canto ás medidas cautelares, a lei flexibiliza e axiliza o sistema para o seu acordo, en calquera momento do procedemento e sen prazo máximo de duración.

O capítulo terceiro refírese ao procedemento de control de concentracións. Neste ámbito, a lei mantén as dúas fases do procedemento e os reducidos prazos que veñen caracterizando o sistema en España, pero asígnalle a competencia para a súa instrución e resolución á Comisión Nacional da Competencia. Na primeira fase, que durará un máximo dun mes, analizaranse e aprobaranse as operacións que non presenten problemas de competencia. Na segunda fase realizarase unha análise máis detallada da operación, con participación de terceiros interesados, co fin de que o Consello da Comisión Nacional da Competencia adopte a resolución final.

No procedemento ante a Comisión Nacional da Competencia prevese, xunto á imposición de condicións, a presentación de compromisos por parte dos notificantes para resolver os posibles problemas de competencia derivados da concentración así como a posible consulta a terceiros interesados sobre estes.

No caso de que a resolución do consello sexa de prohibición ou subordinación a compromisos ou condicións, o ministro de Economía e Facenda disporá dun prazo de quince días para elevarlle a concentración ao Consello de Ministros para a súa intervención. O acordo final do Consello de Ministros, debidamente motivado, que poderá autorizar con ou sen condicións a concentración, deberase adoptar nun prazo máximo dun mes tras a elevación do expediente, e poderáselle solicitar informe á Comisión Nacional da Competencia.

Finalmente, o título quinto recolle o réxime sancionador. Neste ámbito, a lei supón un importante avance en seguranza xurídica por canto realiza unha gradación das diversas infraccións previstas por ela e aclara as sancións máximas de cada tipo, fixadas en termos dunha porcentaxe do volume de vendas totais dos infractores. Así mesmo, especificanse os criterios que determinarán a multa concreta en cada caso, en liña coas tendencias actuais no ámbito europeo. Ademais, prevese a publicidade de todas as sancións impostas en aplicación da lei, o que reforzará o poder disuasorio e exemplar das resolucións que se adopten.

Tamén se introduce un procedemento de clemencia, similar ao vixente no ámbito comunitario, en virtude do cal se exonaran do pagamento da multa as empresas que, tendo formado parte dun cartel, denunciaren a súa existencia e acheguen probas substantivas para a investigación, sempre e cando cesen na súa conduta infractora e non fosen as instigadoras do resto de mem-

bros do acordo prohibido. Igualmente, o importe da multa poderase reducir para aquelas empresas que colaboren pero non reúnan os requisitos para a exención total.

A lei complétase con once disposicións adicionais, dúas disposicións transitorias, unha derogatoria e tres disposicións derradeiras. En particular, mediante as disposicións adicionais introdúcense modificacións en determinadas normas xurisdicionais e procesuais co fin de articular adecuadamente a aplicación privada das normas de competencia por parte dos órganos do mercantil, unha das principais achegas desta lei.

Así, a disposición adicional primeira establece, en aplicación da Lei orgánica do poder xudicial, a competencia dos xuíces do mercantil na aplicación dos artigos 1 e 2 da Lei de defensa da competencia, en liña co previsto na normativa comunitaria en relación cos artigos 81 e 82 do Tratado da Comunidade Europea. Pola súa parte, a disposición adicional segunda modifica a Lei de axuizamento civil co fin de prever expresamente a participación dos órganos nacionais e comunitarios de competencia como «*amicus curiae*» nos procedementos de aplicación da normativa de competencia por parte da xurisdición competente, así como diversos mecanismos de información para permitir a adecuada cooperación dos órganos administrativos cos xudiciais. Finalmente, prevese a posible suspensión dos procedementos xudiciais en determinadas circunstancias, cando o xuíz competente considere necesario coñecer o pronunciamento administrativo para ditar unha sentenza definitiva en aplicación das normas nacionais e comunitarias de competencia.

Finalmente, a disposición adicional sétima modifica a Lei 29/1998, do 13 de xullo, reguladora da xurisdición contencioso-administrativa, para aclarar o réxime de recursos contra as reso-

lucións dos órganos nacionais e autonómicos de competencia así como o procedemento de autorización xudicial para o caso en que exista oposición a unha inspección realizada en aplicación desta lei.

TÍTULO I

Da defensa da competencia

CAPÍTULO I

Das condutas prohibidas

Artigo 1. *Condutas colusorias.*

1. Prohíbese todo acordo, decisión ou recomendación colectiva, ou práctica concertada ou conscientemente paralela, que teña por obxecto, produza ou poida producir o efecto de impedir, restrinxir ou falsear a competencia en todo ou parte do mercado nacional e, en particular, os que consistan en:

a) A fixación, de forma directa ou indirecta, de prezos ou doutras condicións comerciais ou de servizo.

b) A limitación ou o control da produción, a distribución, o desenvolvemento técnico ou os investimentos.

c) A repartición do mercado ou das fontes de aprovisionamento.

d) A aplicación, nas relacións comerciais ou de servizo, de condicións desiguais para prestacións equivalentes que coloquen uns competidores en situación desvantaxosa fronte a outros.

e) A subordinación da celebración de contratos á aceptación de prestacións suplementarias que, pola súa natureza ou segundo

os usos de comercio, non garden relación co obxecto de tales contratos.

2. Son nulos de pleno dereito os acordos, decisións e recomendacións que, estando prohibidos en virtude do disposto no punto 1, non estean amparados polas exencións previstas nesta lei.

3. A prohibición do punto 1 non se lles aplicará aos acordos, decisións, recomendacións e prácticas que contribúan a mellorar a produción ou a comercialización e distribución de bens e servizos ou a promover o progreso técnico ou económico, sen que sexa necesaria decisión previa ningunha para tal efecto, sempre que:

a) Lles permitan aos consumidores ou aos usuarios participar de forma equitativa das súas vantaxes.

b) Non lles impoñan ás empresas interesadas restricións que non sexan indispensables para a consecución daqueles obxectivos, e

c) Non lles consintan ás empresas partícipes a posibilidade de eliminar a competencia respecto dunha parte substancial dos produtos ou servizos previstos.

4. A prohibición do punto 1 non se lles aplicará aos acordos, decisións ou recomendacións colectivas, ou prácticas concertadas ou conscientemente paralelas que cumpran as disposicións establecidas nos regulamentos comunitarios relativos á aplicación do punto 3 do artigo 81 do Tratado CE a determinadas categorías de acordos, decisións de asociacións de empresa e prácticas concertadas, incluso cando as correspondentes condutas non poidan afectar o comercio entre os Estados membros da UE.

5. Así mesmo, o Goberno poderá declarar mediante real decreto a aplicación do punto 3 deste artigo a determinadas categorías de condutas, logo de informe do Consello de Defensa da Competencia e da Comisión Nacional da Competencia.

Artigo 2. *Abuso de posición dominante.*

1. Queda prohibida a explotación abusiva por unha ou varias empresas da súa posición de dominio en todo ou en parte do mercado nacional.

2. O abuso poderá consistir, en particular, en:

a) A imposición, de forma directa ou indirecta, de prezos ou doutras condicións comerciais ou de servizos non equitativos.

b) A limitación da produción, a distribución ou o desenvolvemento técnico en prexuízo inxustificado das empresas ou dos consumidores.

c) A negativa inxustificada a satisfacer as demandas de compra de produtos ou de prestación de servizos.

d) A aplicación, nas relacións comerciais ou de servizos, de condicións desiguais para prestacións equivalentes, que coloque uns competidores en situación desvantaxosa fronte a outros.

e) A subordinación da celebración de contratos á aceptación de prestacións suplementarias que, pola súa natureza ou segundo os usos de comercio, non garden relación co obxecto dos ditos contratos.

3. A prohibición prevista neste artigo aplicarase nos casos en que a posición de dominio no mercado dunha ou varias empresas fose establecida por disposición legal.

Artigo 3. Falseamento da libre competencia por actos desleais.

A Comisión Nacional da Competencia ou os órganos competentes das comunidades autónomas coñecerán, nos termos que esta lei establece para as condutas prohibidas, dos actos de competencia desleal que por falsear a libre competencia afecten o interese público.

Artigo 4. *Condutas exentas por lei.*

1. Sen prexuízo da eventual aplicación das disposicións comunitarias en materia de defensa da competencia, as prohibicións deste capítulo non se aplicarán ás condutas que resulten da aplicación dunha lei.

2. As prohibicións deste capítulo aplicaranse ás situacións de restrición de competencia que deriven do exercicio doutras potestades administrativas ou sexan causadas pola actuación dos poderes públicos ou as empresas públicas sen o dito amparo legal.

Artigo 5. *Condutas de menor importancia.*

As prohibicións recollidas nos artigos 1 a 3 desta lei non se aplicarán a aquelas condutas que, pola súa escasa importancia, non sexan capaces de afectar de maneira significativa a competencia. Regulamentariamente determinaranse os criterios para a delimitación das condutas de menor importancia, atendendo, entre outros, á cota de mercado.

Artigo 6. *Declaracións de inaplicabilidade.*

Cando así o requira o interese público, a Comisión Nacional da Competencia, mediante decisión adoptada de oficio, poderá

declarar, logo de informe do Consello de Defensa da Competencia, que o artigo 1 non é aplicable a un acordo, decisión ou práctica, ben porque non se reúnan as condicións do punto 1 ou ben porque se reúnan as condicións do punto 3 do dito artigo. A dita declaración de inaplicabilidade poderase realizar tamén con respecto ao artigo 2 desta lei.

CAPÍTULO II

Das concentracións económicas

Artigo 7. Definición de concentración económica.

1. Para os efectos previstos nesta lei entenderase que se produce unha concentración económica cando teña lugar un cambio estable do control da totalidade ou parte dunha ou varias empresas como consecuencia de:

a) A fusión de dúas ou máis empresas anteriormente independentes, ou

b) A adquisición por unha empresa do control sobre a totalidade ou parte dunha ou varias empresas.

c) A creación dunha empresa en participación e, en xeral, a adquisición do control conxunto sobre unha ou varias empresas, cando estas desempeñen de forma permanente as funcións dunha entidade económica autónoma.

2. Para os efectos anteriores, o control resultará dos contratos, dereitos ou calquera outro medio que, tendo en conta as circunstancias de feito e de dereito, confiran a posibilidade de exercer unha influencia decisiva sobre unha empresa e, en particular, mediante:

a) dereitos de propiedade ou de uso da totalidade ou de parte dos activos dunha empresa,

b) contratos, dereitos ou calquera outro medio que permitan influír decisivamente sobre a composición, as deliberacións ou as decisións dos órganos da empresa.

En todo caso, considerarase que ese control existe cando se dean os supostos previstos no artigo 4 da Lei 24/1988, do 28 de xullo, do mercado de valores.

3. Non terán a consideración de concentración:

a) A mera redistribución de valores ou activos entre empresas dun mesmo grupo.

b) A tenza con carácter temporal de participacións que adquirisen nunha empresa para a súa revenda por parte dunha entidade de crédito ou outra entidade financeira ou compañía de seguros cuxa actividade normal inclúa a transacción e negociación de títulos por conta propia ou por conta de terceiros, sempre e cando os dereitos de voto inherentes a esas participacións non se exerzan con obxecto de determinar o comportamento competitivo da dita empresa ou só se exerzan co fin de preparar a realización da totalidade ou de parte da empresa ou dos seus activos ou a realización das participacións, e sempre que a dita realización se produza no prazo dun ano desde a data da adquisición. Con carácter excepcional, a Comisión Nacional da Competencia poderá ampliar ese prazo logo de solicitude cando as ditas entidades ou sociedades xustifiquen que non foi razoablemente posible proceder á realización no prazo establecido.

c) As operacións realizadas por sociedades de participación financeira no sentido do punto 3 do artigo 5 da cuarta Directiva

78/660/CEE do Consello, do 25 de xullo de 1978, que adquiran con carácter temporal participacións noutras empresas, sempre que os dereitos de voto inherentes ás participacións só sexan exercidos para manter o pleno valor de tales investimentos e non para determinar o comportamento competitivo das ditas empresas.

d) A adquisición de control por unha persoa en virtude dun mandato conferido por autoridade pública segundo a normativa concursal.

Artigo 8. Ámbito de aplicación.

1. O procedemento de control previsto nesta lei aplicarase ás concentracións económicas cando concorran polo menos unha das dúas circunstancias seguintes:

a) Que como consecuencia da concentración se adquira ou se incremente unha cota igual ou superior ao 30 por cento do mercado relevante de produto ou servizo no ámbito nacional ou nun mercado xeográfico definido dentro deste.

b) Que o volume de negocios global en España do conxunto dos partícipes supere no último exercicio contable a cantidade de 240 millóns de euros, sempre que polo menos dous dos partícipes realicen individualmente en España un volume de negocios superior a 60 millóns de euros.

2. As obrigas previstas nesta lei non afectan aquelas concentracións de dimensión comunitaria tal como se definen no Regulamento (CE) n.º 139/2004 do Consello, do 20 de xaneiro, sobre o control das concentracións entre empresas, salvo que a concentración fose obxecto dunha decisión de remisión pola

Comisión Europea a España conforme o establecido no citado regulamento.

Artigo 9. *Obriga de notificación e suspensión da execución.*

1. As concentracións económicas que entren no ámbito de aplicación do artigo anterior deberán selle notificar á Comisión Nacional da Competencia previamente á súa execución.

2. A concentración económica non se poderá executar ata que recaese e sexa executiva a autorización expresa ou tácita da Administración nos termos previstos no artigo 38, salvo no caso de levantamento da suspensión.

3. Os puntos anteriores non impedirán realizar unha oferta pública de adquisición de accións admitidas a negociación nunha bolsa de valores autorizada pola Comisión Nacional do Mercado de Valores que sexa unha concentración económica suxeita a control de acordo co previsto nesta lei, sempre e cando:

a) a concentración lle sexa notificada á Comisión Nacional da Competencia no prazo de cinco días desde que se presenta a solicitude da autorización da oferta á Comisión Nacional do Mercado de Valores, no caso de non ter sido notificada con anterioridade, e

b) o comprador non exerza os dereitos de voto inherentes aos valores en cuestión ou só os exerza para salvagardar o valor íntegro do seu investimento sobre a base dunha dispensa concedida pola Comisión Nacional da Competencia.

4. Están obrigados a notificar:

a) Conxuntamente as partes que interveñan nunha fusión, na creación dunha empresa en participación ou na adquisición

do control conxunto sobre a totalidade ou parte dunha ou varias empresas.

b) Individualmente, a parte que adquira o control exclusivo sobre a totalidade ou parte dunha ou varias empresas.

5. No caso de que unha concentración suxeita a control segundo o previsto nesta lei non lle fose notificada á Comisión Nacional da Competencia, esta, de oficio, requirirá as partes obrigadas a notificar para que efectúen a correspondente notificación nun prazo non superior a vinte días contado desde a recepción do requirimento.

Non se beneficiarán do silencio positivo previsto no artigo 38 aquelas concentracións notificadas por requirimento da Comisión Nacional da Competencia.

Transcorrido o prazo para notificar sen que se producise a notificación, a Dirección de Investigación poderá iniciar de oficio o expediente de control de concentracións, sen prexuízo da aplicación das sancións e multas coercitivas previstas nos artigos 61 a 70.

6. O Consello da Comisión Nacional da Competencia poderá acordar o levantamento da suspensión da execución da concentración a que se refire o punto 2 deste artigo, por proposta da Dirección de Investigación e logo de solicitude motivada.

A resolución ditarase logo de ponderación, entre outros factores, do prexuízo que lles causarí a suspensión da execución ás empresas partícipes na concentración e do que a execución da operación lle causarí a libre competencia.

O levantamento da suspensión da execución poderá estar subordinado ao cumprimento de condicións e obrigas que garantan a eficacia da decisión que finalmente se adopte.

Artigo 10. Criterios de valoración substantiva.

1. A Comisión Nacional da Competencia valorará as concentracións económicas atendendo á posible obstaculización do mantemento dunha competencia efectiva en todo ou en parte do mercado nacional.

En concreto, a Comisión Nacional da Competencia adoptará a súa decisión atendendo, entre outros, aos seguintes elementos:

- a) a estrutura de todos os mercados relevantes,
- b) a posición nos mercados das empresas afectadas, a súa fortaleza económica e financeira,
- c) a competencia real ou potencial de empresas situadas dentro ou fóra do territorio nacional,
- d) as posibilidades de elección de provedores e consumidores, o seu acceso ás fontes de subministración ou aos mercados,
- e) a existencia de barreiras para o acceso aos ditos mercados,
- f) a evolución da oferta e da demanda dos produtos e servizos de que se trate,
- g) o poder de negociación da demanda ou da oferta e a súa capacidade para compensar a posición no mercado das empresas afectadas,
- h) as eficiencias económicas derivadas da operación de concentración e, en particular, a contribución que a concentración poida achegar á mellora dos sistemas de produción ou comercialización así como á competitividade empresarial, e a medida en que as ditas eficiencias lles sexan trasladadas aos consumidores

intermedios e finais, en concreto, na forma dunha maior ou mellor oferta e de menores prezos.

2. Na medida en que a creación dunha empresa en participación suxeita ao control de concentracións teña por obxecto ou efecto coordinar o comportamento competitivo de empresas que continúen sendo independentes, a dita coordinación valorarase en función do establecido nos artigos 1 e 2 desta lei.

3. Se é o caso, na valoración dunha concentración económica poderanse entender comprendidas determinadas restricións á competencia accesorias, directamente vinculadas á operación e necesarias para a súa realización.

4. O Consello de Ministros, para os efectos do previsto no artigo 60 desta lei, poderá valorar as concentracións económicas atendendo a criterios de interese xeral distintos da defensa da competencia.

En particular, entenderanse como tales os seguintes:

- a) defensa e seguranza nacional,
- b) protección da seguranza ou saúde públicas,
- c) libre circulación de bens e servizos dentro do territorio nacional,
- d) protección do ambiente,
- e) promoción da investigación e o desenvolvemento tecnolóxicos,
- f) garantía dun adecuado mantemento dos obxectivos da regulación sectorial.

CAPÍTULO III

Das axudas públicas

Artigo 11. *Axudas públicas.*

1. A Comisión Nacional da Competencia, de oficio ou por instancia das administracións públicas, poderá analizar os criterios de concesión das axudas públicas en relación cos seus posibles efectos sobre o mantemento da competencia efectiva nos mercados co fin de:

a) Emitir informes con respecto aos réximes de axudas e ás axudas individuais.

b) Dirixirlles ás administracións públicas propostas conducentes ao mantemento da competencia.

2. En todo caso, a Comisión Nacional da Competencia emitirá un informe anual sobre as axudas públicas concedidas en España que terá carácter público nos termos previstos no artigo 27.3.b) desta lei.

3. Para os efectos da realización dos informes e propostas previstos nos puntos 1 e 2 deste artigo, o órgano responsable da notificación á Comisión Europea deberalle comunicar á Comisión Nacional da Competencia:

a) os proxectos de axudas públicas incluídos no ámbito de aplicación dos artigos 87 e 88 do Tratado CE, no momento da súa notificación á Comisión Europea.

b) as axudas públicas concedidas ao abeiro de regulamentos comunitarios de exención, así como os informes anuais recollidos no artigo 21 do Regulamento (CE) n.º 659/1999 do Consello,

do 22 de marzo de 1999, no momento da súa notificación á Comisión Europea.

A Comisión Nacional da Competencia habilitará os mecanismos de información e comunicación necesarios para que a información recibida estea á disposición dos órganos de Defensa da Competencia das comunidades autónomas.

4. Sen prexuízo do anterior, a Comisión Nacional da Competencia poderá requirir calquera información en relación cos proxectos e as axudas concedidas polas administracións públicas e, en concreto, as disposicións polas cales se estableza calquera axuda pública distinta das previstas nas letras a) e b) do punto anterior.

5. Os órganos de Defensa da Competencia das comunidades autónomas poderán elaborar, igualmente, informes sobre as axudas públicas concedidas polas administracións autonómicas ou locais no seu respectivo ámbito territorial, para os efectos previstos no punto 1 deste artigo. Estes informes remitiráselle á Comisión Nacional da Competencia para os efectos da súa incorporación ao informe anual. O anterior entenderase sen prexuízo das funcións neste ámbito da Comisión Nacional da Competencia.

6. O establecido neste artigo entenderase sen prexuízo dos artigos 87 a 89 do Tratado da Comunidade Europea e do Regulamento (CE) n.º 659/1999 do Consello, do 22 de marzo de 1999, e das competencias da Comisión Europea e dos órganos xurisdiccionais comunitarios e nacionais en materia de control de axudas públicas.

TÍTULO II

Do esquema institucional para a aplicación desta lei

CAPÍTULO I

Dos órganos competentes para a aplicación desta lei

Artigo 12. A Comisión Nacional da Competencia.

1. Créase a Comisión Nacional da Competencia como organismo público dos previstos na disposición adicional décima da Lei 6/1997, do 14 de abril, de organización e funcionamento da Administración xeral do Estado, encargado de preservar, garantir e promover a existencia dunha competencia efectiva nos mercados no ámbito nacional así como de velar pola aplicación coherente desta lei mediante o exercicio das funcións que nela se lle atribúen.

2. De acordo co disposto nesta lei e na Lei 1/2002, do 21 de febreiro, de coordinación das competencias entre o Estado e as comunidades autónomas en materia de defensa da competencia, a Comisión Nacional da Competencia exercerá as súas funcións no ámbito de todo o territorio español. Igualmente, exercerá as súas funcións en relación con todos os mercados ou sectores produtivos da economía.

3. A Comisión Nacional da Competencia está lexitimada para impugnar ante a xurisdición competente actos das administracións públicas suxeitos ao dereito administrativo e disposicións xerais de rango inferior á lei dos cales deriven obstáculos ao mantemento dunha competencia efectiva nos mercados.

Artigo 13. Os órganos competentes das comunidades autónomas.

1. Os órganos das comunidades autónomas competentes para a aplicación desta lei exercerán no seu territorio as competencias executivas correspondentes nos procedementos que teñan por obxecto as condutas previstas nos artigos 1, 2 e 3 desta lei de acordo co disposto nela e na Lei 1/2002, do 21 de febreiro, de coordinación das competencias do Estado e as comunidades autónomas en materia de defensa da competencia.

2. Sen prexuízo das competencias da Comisión Nacional da Competencia, os órganos competentes das comunidades autónomas están lexitimados para impugnar ante a xurisdición competente actos das administracións públicas autonómicas ou locais do seu territorio suxeitos ao dereito administrativo e disposicións xerais de rango inferior á lei dos cales deriven obstáculos ao mantemento dunha competencia efectiva nos mercados.

Artigo 14. O Consello de Ministros.

O Consello de Ministros poderá intervir no procedemento de control de concentracións económicas de acordo co previsto no artigo 60 desta lei.

CAPÍTULO II

Mecanismos de colaboración e cooperación

Artigo 15. Coordinación da Comisión Nacional da Competencia cos órganos competentes das comunidades autónomas.

1. A coordinación da Comisión Nacional da Competencia cos órganos competentes das comunidades autónomas levarase a

cabo segundo o disposto na Lei 1/2002, do 21 de febreiro, de coordinación das competencias do Estado e as comunidades autónomas en materia de defensa da competencia.

2. Para os efectos de facilitar a cooperación cos órganos xurisdicionais e a coordinación cos órganos reguladores, a Comisión Nacional da Competencia e os órganos de Defensa da Competencia das comunidades autónomas habilitarán os mecanismos de información e comunicación de actuacións, solicitudes e informes previstos nos artigos 16 e 17 desta lei respecto daqueles procedementos que fosen iniciados formalmente segundo o previsto na Lei 1/2002, do 21 de febreiro, de coordinación das competencias do Estado e as comunidades autónomas en materia de defensa da competencia.

Artigo 16. *Cooperación cos órganos xurisdicionais.*

1. A Comisión Nacional da Competencia por propia iniciativa poderalles achegar información ou presentarlles observacións aos órganos xurisdicionais sobre cuestións relativas á aplicación dos artigos 81 e 82 do Tratado da Comunidade Europea ou relativas aos artigos 1 e 2 desta lei, nos termos previstos na Lei de axuizamento civil.

2. Os órganos competentes das comunidades autónomas, no ámbito das súas competencias, por propia iniciativa, poderán achegar información ou presentarlles observacións aos órganos xurisdicionais sobre cuestións relativas á aplicación dos artigos 1 e 2 desta lei, nos termos previstos na Lei de axuizamento civil.

3. Os autos de admisión a trámite das demandas e das sentenzas que se pronuncien nos procedementos sobre a aplicación dos artigos 81 e 82 do Tratado da Comunidade Europea ou dos

artigos 1 e 2 da Lei de defensa da competencia comunicaránselle á Comisión Nacional da Competencia nos termos previstos na Lei de axuízamento civil. A Comisión Nacional da Competencia habilitará os mecanismos de información necesarios para lles comunicar estas sentenzas aos órganos autonómicos.

4. A Comisión Nacional da Competencia remitiralle á Comisión Europea unha copia do texto das sentenzas que se pronuncien sobre a aplicación dos artigos 81 e 82 do Tratado da Comunidade Europea.

Artigo 17. Coordinación cos reguladores sectoriais.

1. A Comisión Nacional da Competencia e os reguladores sectoriais cooperarán no exercicio das súas funcións nos asuntos de interese común.

2. Para os efectos do previsto no punto anterior, transmitirase mutuamente de oficio ou por instancia do órgano respectivo información sobre as súas respectivas actuacións así como ditames non vinculantes no marco dos procedementos de aplicación da regulación sectorial e desta lei. En todo caso:

a) Os reguladores sectoriais poñerán en coñecemento da Comisión Nacional da Competencia os actos, acordos, prácticas ou condutas de que puidese ter coñecemento no exercicio das súas atribucións que presenten indicios de ser contrarios a esta lei, achegando todos os elementos de feito ao seu alcance e unindo, se é o caso, o ditame correspondente.

b) Así mesmo, os reguladores sectoriais solicitaranlle informe á Comisión Nacional da Competencia, antes da súa adopción, sobre as circulares, instrucións ou decisións de carácter xeral en aplicación da normativa sectorial correspondente

que poidan incidir significativamente nas condicións de competencia nos mercados.

c) A Comisión Nacional da Competencia solicitaralles aos reguladores sectoriais a emisión do correspondente informe non vinculante no marco dos expedientes de control de concentracións de empresas que realicen actividades no sector da súa competencia.

d) A Comisión Nacional da Competencia ou os órganos competentes das comunidades autónomas solicitaranlles aos reguladores sectoriais a emisión do correspondente informe non vinculante no marco dos expedientes incoados por condutas restritivas da competencia en aplicación dos artigos 1 a 3 desta lei.

3. Os presidentes da Comisión Nacional da Competencia e dos respectivos órganos reguladores sectoriais reuniranse polo menos con periodicidade anual para analizar as orientacións xerais que guiarán a actuación dos organismos que presiden e, se é o caso, establecer mecanismos formais e informais para a coordinación das súas actuacións.

Artigo 18. Colaboración da Comisión Nacional da Competencia con autoridades nacionais de Competencia doutros Estados membros e a Comisión Europea.

Co obxecto de aplicar os artigos 81 e 82 do Tratado da Comunidade Europea, a Comisión Nacional da Competencia poderá intercambiar coa Comisión Europea e coas autoridades nacionais de Competencia doutros Estados membros e utilizar como medio de proba todo elemento de feito ou de dereito, incluída a información confidencial, nos termos previstos na normativa comunitaria.

TÍTULO III Da Comisión Nacional da Competencia

CAPÍTULO I Disposicións comúns

SECCIÓN 1.ª NATUREZA XURÍDICA E RÉXIME DE FUNCIONAMENTO DA COMISIÓN NACIONAL DA COMPETENCIA

Artigo 19. *Natureza e réxime xurídico.*

1. A Comisión Nacional da Competencia é unha entidade de dereito público con personalidade xurídica propia e plena capacidade pública e privada, adscrita ao Ministerio de Economía e Facenda, que exercerá o control de eficacia sobre a súa actividade. A Comisión Nacional da Competencia actuará no desenvolvemento da súa actividade e para o cumprimento dos seus fins con autonomía orgánica e funcional, plena independencia das administracións públicas, e sometemento a esta lei e ao resto do ordenamento xurídico.

2. En defecto do disposto nesta lei e nas normas que a desenvolvan, a Comisión Nacional da Competencia actuará no exercicio das súas funcións públicas segundo o establecido na Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común, na Lei 6/1997, do 14 de abril, de organización e funcionamento da Administración xeral do Estado, de acordo co previsto na súa disposición adicional décima, e no seu propio estatuto.

Artigo 20. *Composición da Comisión Nacional da Competencia.*

Os órganos da Comisión Nacional da Competencia son:

a) O presidente da Comisión Nacional da Competencia, que desempeña as funcións de dirección e representación desta e preside o consello.

b) O Consello da Comisión Nacional da Competencia, órgano colexiado de resolución formado polo presidente da Comisión Nacional da Competencia e seis conselleiros, un dos cales desempeñará a vicepresidencia.

c) A Dirección de Investigación, que realiza as funcións de instrución de expedientes, investigación, estudo e preparación de informes da Comisión Nacional da Competencia.

Artigo 21. Persoal da Comisión Nacional da Competencia.

1. O persoal ao servizo da Comisión Nacional da Competencia será funcionario ou laboral nos termos establecidos para a Administración xeral do Estado, de acordo co seu estatuto.

2. O Estatuto da Comisión Nacional da Competencia determinará os postos de traballo do persoal directivo en atención á especial responsabilidade, competencia técnica e relevancia das tarefas a eles asignadas. O persoal directivo será preferentemente funcionario, permitíndose a cobertura de postos directivos en réxime laboral mediante contratos de alta dirección, sempre que non teñan atribuído o exercicio de potestades públicas, de conformidade co disposto no artigo 9.2 da Lei 7/2007, do 12 de abril, do Estatuto básico do empregado público.

3. O persoal que pase a prestar servizos na Comisión Nacional da Competencia polos procedementos de provisión de postos de traballo previstos nesta lei manterá a condición de persoal funcionario ou laboral, de acordo coa lexislación aplicable.

O persoal funcionario de carreira encontrarase na situación de servizo activo, salvo que lle corresponda quedar na situación de servizos especiais.

4. Nos termos en que se estableza no seu estatuto, a Comisión Nacional da Competencia poderá igualmente contratar persoal laboral temporal para a realización de traballos de especial contido técnico, de acordo coa normativa aplicable en materia de contratación laboral das administracións públicas.

5. A tramitación das correspondentes convocatorias de selección e provisión de postos de traballo realizaraa a Comisión Nacional da Competencia nos mesmos termos establecidos para a Administración xeral do Estado.

Artigo 22. Recursos económicos da Comisión Nacional da Competencia.

1. A Comisión Nacional da Competencia contará, para o cumprimento dos seus fins, cos seguintes bens e medios económicos:

a) As asignacións que se establezan anualmente con cargo aos orzamentos xerais do Estado.

b) Os bens e dereitos que constitúan o seu patrimonio, así como os produtos e rendas deste.

c) Os ingresos obtidos pola liquidación de taxas devengadas pola realización de actividades de prestación de servizos derivados do exercicio das competencias e funcións atribuídas por esta lei. En particular, constituirán ingresos da Comisión Nacional da Competencia as taxas que se regulan no artigo 23 desta lei.

d) Calquera outro que legalmente lle poida ser atribuído.

2. A Comisión Nacional da Competencia elaborará e aprobará con carácter anual un anteproxecto de orzamento coa estrutura que sinale o Ministerio de Economía e Facenda e remitirallo a este para a súa elevación ao acordo do Goberno e posterior remisión ás Cortes Xerais, integrado nos orzamentos xerais do Estado.

3. O control económico e financeiro da Comisión Nacional da Competencia efectuarase segundo o disposto na Lei 47/2003, do 26 de novembro, xeral orzamentaria, e na Lei orgánica 2/1982, do 12 de maio, do Tribunal de Contas.

Artigo 23. *Taxa por análise e estudo das operacións de concentración.*

1. A taxa por análise e estudo das operacións de concentración rexerese polo disposto nesta lei e pola normativa xeral sobre taxas. A xestión da taxa levaraa a cabo a Comisión Nacional da Competencia nos termos que se establezan regulamentariamente.

2. Constitúe o feito impoñible da taxa a realización da análise das concentracións suxeitas a control de acordo co artigo 8 desta lei.

3. Serán suxeitos pasivos da taxa as persoas que resulten obrigadas a notificar de acordo co artigo 9 desta lei.

4. O devengo da taxa producirase cando o suxeito pasivo presente a notificación prevista no artigo 9 desta lei. Se no momento da notificación se presenta a autoliquidación sen ingreso, procederáse á súa exacción pola vía de constrinximento, sen prexuízo de que a Comisión Nacional da Competencia instrúa o correspondente expediente.

5. A cota da taxa será:

a) De 3.000 euros cando o volume de negocios global en España do conxunto dos partícipes na operación de concentración sexa igual ou inferior a 240.000.000 de euros.

b) De 6.000 euros cando o volume de negocios global en España das empresas partícipes sexa superior a 240.000.000 de euros e igual ou inferior a 480.000.000 de euros.

c) De 12.000 euros cando o volume de negocios global en España das empresas partícipes sexa superior a 480.000.000 de euros e igual ou inferior a 3.000.000.000 de euros.

d) Dunha cantidade fixa de 24.000 euros cando o volume de negocios en España do conxunto dos partícipes sexa superior a 3.000.000.000 de euros, máis 6.000 euros adicionais por cada 3.000.000.000 de euros en que o mencionado volume de negocios supere a cantidade anterior, ata un límite máximo de 60.000 euros.

6. Para aquelas concentracións notificadas a través do formulario abreviado previsto no artigo 56 desta lei aplicarase unha taxa reducida de 1.500 euros. No caso de que a Comisión Nacional da Competencia, conforme o establecido no dito artigo 56, decida que as partes deben presentar o formulario ordinario, estas deberán realizar a liquidación complementaria correspondente.

SECCIÓN 2.ª FUNCÍONS DA COMISIÓN NACIONAL DA COMPETENCIA

Artigo 24. *Funcións de instrución, resolución e arbitraxe.*

A Comisión Nacional da Competencia é o órgano competente para instruír e resolver sobre os asuntos que ten atribuídos por esta lei e, en particular:

a) Aplicar o disposto nesta lei en materia de condutas restritivas da competencia, sen prexuízo das competencias que lles correspondan aos órganos autonómicos de Defensa da Competencia no seu ámbito respectivo e das propias da xurisdición competente.

b) Aplicar o disposto nesta lei en materia de control de concentracións económicas.

c) Aplicar en España os artigos 81 e 82 do Tratado da Comunidade Europea e do seu dereito derivado, sen prexuízo das competencias que correspondan no ámbito da xurisdición competente.

d) Adoptar as medidas e decisións para aplicar os mecanismos de cooperación e asignación de expedientes coa Comisión Europea e outras autoridades nacionais de competencia dos Estados membros previstos na normativa comunitaria e, en particular, no Regulamento (CE) n.º 1/2003 do Consello, do 16 de decembro de 2002, relativo á aplicación das normas sobre competencia previstas nos artigos 81 e 82 do Tratado da Comunidade Europea, e no Regulamento (CE) n.º 139/2004 do Consello, do 20 de xaneiro de 2004, sobre o control das concentracións entre empresas e as súas normas de desenvolvemento.

e) Exercer as funcións que lle corresponden á Administración xeral do Estado en relación cos mecanismos de coordinación previstos na Lei 1/2002, do 21 de febreiro, de coordinación das competencias do Estado e as comunidades autónomas en materia de defensa da competencia.

f) Realizar as funcións de arbitraje, sen prexuízo das competencias que lles correspondan aos órganos competentes das comunidades autónomas nos seus ámbitos respectivos, tanto de

dereito como de equidade, que lle sexan sometidas polos operadores económicos en aplicación da Lei 60/2003, do 23 de decembro, de arbitraje, así como aquelas que lle encomenden as leis.

Artigo 25. *Competencias consultivas.*

A Comisión Nacional da Competencia actuará como órgano consultivo sobre cuestións relativas á defensa da competencia. En particular, poderá ser consultada en materia de competencia polas cámaras lexislativas, o Goberno, os distintos departamentos ministeriais, as comunidades autónomas, as corporacións locais, os colexios profesionais, as cámaras de comercio e as organizacións empresariais ou de consumidores e usuarios. En todo caso, a Comisión Nacional da Competencia ditaminará sobre:

a) Proxectos e proposicións de normas que afecten a competencia e, en particular, aqueles por que se modifique ou derroque, total ou parcialmente, este texto legal ou a Lei 1/2002, do 21 de febreiro, de coordinación das competencias do Estado e as comunidades autónomas en materia de defensa da competencia, así como os proxectos de normas regulamentarias que as desenvolvan.

b) Proxectos de apertura de grandes establecementos comerciais, segundo establece a Lei 7/1996, do 15 de xaneiro, de ordenación do comercio retallista, cando a súa instalación na zona de que se trate poida alterar a libre competencia nun ámbito supraautonómico ou no conxunto do mercado nacional, poñendo de manifesto a repercusión dos proxectos de apertura para a defensa da competencia.

c) Criterios para a cuantificación das indemnizacións que os autores das condutas previstas nos artigos 1, 2 e 3 desta lei lles deban satisfacer aos denunciante e a terceiros que resultasen prexudicados como consecuencia daquelas, cando lle sexa requirido polo órgano xudicial competente.

d) Todas as cuestións a que se refire o artigo 16 desta lei e o Regulamento (CE) n.º 1/2003 do Consello, do 16 de decembro de 2002, relativo á aplicación das normas sobre competencia previstas nos artigos 81 e 82 do Tratado da Comunidade Europea en canto aos mecanismos de cooperación cos órganos xurisdiccionais nacionais.

e) Calquera outra cuestión sobre a que deba informar a Comisión Nacional da Competencia de acordo co previsto na normativa vixente.

Artigo 26. Outras funcións da Comisión Nacional da Competencia.

1. A Comisión Nacional da Competencia promoverá a existencia dunha competencia efectiva nos mercados, en particular, mediante as seguintes actuacións:

a) promover e realizar estudos e traballos de investigación en materia de competencia,

b) realizar informes xerais sobre sectores, se é o caso, con propostas de liberalización, desregulación ou modificación normativa,

c) realizar informes, se é o caso con carácter periódico, sobre a actuación do sector público e, en concreto, sobre as situacións de obstaculización do mantemento da competencia efectiva nos mercados que resulten da aplicación de normas legais,

d) realizar informes xerais ou puntuais sobre o impacto das axudas públicas sobre a competencia efectiva nos mercados,

e) dirixir-lles ás administracións públicas propostas para a modificación ou supresión das restricións á competencia efectiva derivadas da súa actuación, así como, se é o caso, as demais medidas conducentes ao mantemento ou ao restablecemento da competencia nos mercados,

f) propoñerlle ao ministro de Economía e Facenda, para a súa elevación, se é o caso, ao Consello de Ministros, as directrices de política de defensa da competencia no marco da política económica daquel e, en particular, as propostas de elaboración e reforma normativa correspondentes.

2. A Comisión Nacional da Competencia velará pola aplicación coherente da normativa de competencia no ámbito nacional, en particular mediante a coordinación das actuacións dos reguladores sectoriais e dos órganos competentes das comunidades autónomas e a cooperación cos órganos xurisdicionais competentes.

3. A Comisión Nacional da Competencia será o órgano de apoio do Ministerio de Economía e Facenda na representación de España no ámbito internacional en materia de competencia.

SECCIÓN 3.ª TRANSPARENCIA E RESPONSABILIDADE SOCIAL DA COMISIÓN NACIONAL DA COMPETENCIA

Artigo 27. Publicidade das actuacións da Comisión Nacional da Competencia.

1. A Comisión Nacional da Competencia fará públicas todas as resolucións e acordos que se diten en aplicación desta lei e, en particular:

a) As resolucións que poñan fin ao procedemento en expedientes sancionadores.

b) As resolucións que acorden a imposición de medidas cautelares.

c) As resolucións que poñan fin á primeira e segunda fase en expedientes de control de concentracións.

2. Será público o feito da iniciación dun expediente de control de concentracións.

3. A Comisión Nacional da Competencia fará públicos os informes que elabore en aplicación desta lei. En particular:

a) Os informes elaborados no procedemento de control de concentracións, unha vez adoptadas polo Consello da Comisión Nacional da Competencia as resolucións correspondentes á primeira e segunda fase.

b) Os informes anuais sobre axudas públicas, tras o seu envío ao Ministerio de Economía e Facenda e á Comisión de Economía e Facenda do Congreso dos deputados e os informes realizados, ben de oficio ou por instancia de parte, sobre os criterios de concesión das axudas públicas, despois da súa comunicación aos órganos das administracións públicas correspondentes.

c) Os informes elaborados sobre proxectos normativos ou actuacións do sector público, despois da súa remisión ao Ministerio de Economía e Facenda e ao órgano das administracións públicas correspondente.

d) Os informes elaborados sobre a estrutura competitiva de mercados ou sectores produtivos.

4. As resolucións, acordos e informes faranse públicos por medios informáticos e telemáticos unha vez notificados aos intere-

sados, tras resolver, se é o caso, sobre os aspectos confidenciais do seu contido e logo de disociación dos datos de carácter persoal a que se refire o artigo 3.a) da Lei orgánica 15/1999, do 13 de decembro, de protección de datos de carácter persoal, salvo no que se refire ao nome dos infractores.

Artigo 28. Control parlamentario da Comisión Nacional da Competencia.

1. A Comisión Nacional da Competencia fará pública a súa memoria anual de actuacións, que lles enviará ao ministro de Economía e Facenda e á Comisión de Economía e Facenda do Congreso dos Deputados.

2. O presidente da Comisión Nacional da Competencia deberá comparecer con periodicidade polo menos anual ante a Comisión de Economía e Facenda do Congreso dos Deputados para expoñer as liñas básicas da súa actuación e os seus plans e prioridades para o futuro. Igualmente, o presidente da Comisión Nacional da Competencia enviaralle ao ministro de Economía e Facenda con carácter anual unha programación das súas actividades.

3. A Comisión Nacional da Competencia enviaralles ao ministro de Economía e Facenda e á Comisión de Economía e Facenda do Congreso dos Deputados os seus informes anuais sobre a situación competitiva dos mercados e sobre a actuación do sector público, así como os informes sectoriais que aprobe en aplicación do previsto no artigo 26 desta lei.

4. O presidente da Comisión Nacional da Competencia e, se é o caso, os membros desta, comparecerán ante as cámaras e as súas comisións por petición destas nos termos establecidos nos seus respectivos regulamentos.

CAPÍTULO II

Dos órganos de dirección da Comisión Nacional da Competencia

SECCIÓN 1.ª DISPOSICIÓN COMÚNS

Artigo 29. Nomeamento e mandato dos órganos directivos da Comisión Nacional da Competencia.

1. O presidente da Comisión Nacional da Competencia, que o será tamén do consello, será nomeado polo Goberno mediante real decreto por proposta do ministro de Economía e Facenda, entre xuristas, economistas e outros profesionais de recoñecido prestixio, logo de comparecencia ante a Comisión de Economía e Facenda do Congreso, que versará sobre a capacidade e coñecementos técnicos do candidato proposto.

2. Os conselleiros serán nomeados polo Goberno mediante real decreto por proposta do ministro de Economía e Facenda entre xuristas, economistas e outros profesionais de recoñecido prestixio, logo de comparecencia ante a Comisión de Economía e Facenda do Congreso dos Deputados, que versará sobre a capacidade e coñecementos técnicos do candidato proposto. O consello elixirá, entre os conselleiros, un vicepresidente.

3. O mandato do presidente e os conselleiros será de seis anos sen posibilidade de renovación.

4. O director de Investigación é nomeado polo Goberno mediante real decreto, por proposta do ministro de Economía e Facenda, logo de aprobación por maioría simple do Consello da Comisión Nacional da Competencia.

Artigo 30. *Causas de cesamento no exercicio do cargo.*

1. O presidente e os conselleiros da Comisión Nacional da Competencia cesarán no seu cargo:

- a) Por renuncia.
- b) Por expiración do termo do seu mandato.
- c) Por incompatibilidade sobrevida.
- d) Por ser condenado por delito doloso.
- e) Por incapacidade permanente.

f) Mediante separación acordada polo Goberno por incumprimento grave dos deberes do seu cargo, por proposta de tres quintas partes do Consello da Comisión Nacional da Competencia.

2. O director de Investigación cesará no seu cargo mediante real decreto, por proposta do Ministerio de Economía e Facenda, logo de aprobación por maioría simple do Consello da Comisión Nacional da Competencia.

Artigo 31. *Incompatibilidades.*

1. O presidente, os conselleiros e o director de Investigación da Comisión Nacional da Competencia, na súa condición de altos cargos da Administración xeral do Estado, exercerán a súa función con dedicación absoluta e estarán sometidos ao réxime de incompatibilidade de actividades establecido con carácter xeral para os altos cargos da Administración xeral do Estado na Lei 5/2006, do 10 de abril, de regulación dos conflitos de intereses dos membros do Goberno e dos altos cargos da Administración xeral do Estado e nas súas disposicións de desenvolvemento, así como no Acordo do

Consello de Ministros do 18 de febreiro de 2005, polo que se aproba o Código de bo goberno dos membros do Goberno e dos altos cargos da Administración xeral do Estado.

2. Ao cesar no seu cargo e durante os dous anos posteriores, o presidente e os conselleiros da Comisión Nacional da Competencia non poderán exercer ningunha actividade profesional relacionada coa actividade desta comisión. En virtude desta limitación, ao cesar no seu cargo por renuncia, expiración do termo do seu mandato ou incapacidade permanente para o exercicio das súas funcións, o presidente e os conselleiros terán dereito a percibir a partir do mes seguinte a aquel en que se produza o seu cesamento e durante un prazo igual ao que desempeñase o seu cargo, co límite máximo de dous anos, unha compensación económica mensual igual á doceava parte do 80 por cento do total de retribucións asignadas ao cargo respectivo no orzamento en vigor durante o prazo indicado.

Non procederá a percepción da dita compensación no caso de desempeño, de forma remunerada, de calquera posto de traballo, cargo ou actividade no sector público ou privado.

SECCIÓN 2.ª DO PRESIDENTE DA COMISIÓN NACIONAL DA COMPETENCIA

Artigo 32. Funcións do presidente da Comisión Nacional da Competencia.

Correspóndelle ao presidente da Comisión Nacional da Competencia:

- a) Desempeñar a representación legal do organismo.

b) Vixiar o desenvolvemento das actividades do organismo, velando polo cumprimento desta lei e das súas normas de desenvolvemento.

c) Manter a boa orde e goberno dos órganos da Comisión Nacional da Competencia.

d) Impulsar a actuación inspectora da Comisión Nacional da Competencia e a elaboración de plans anuais ou plurianuais de actuación en que se definan obxectivos e prioridades.

e) A dirección, coordinación, avaliación e supervisión dos órganos da Comisión Nacional da Competencia, en particular, a coordinación do consello coa Dirección de Investigación e a dirección dos servizos comúns, sen prexuízo das competencias atribuídas ao director de Investigación no artigo 35.

f) Darlle conta ao ministro de Economía e Facenda das vacantes que se produzan no Consello da Comisión Nacional da Competencia.

g) Exercer funcións de xefatura en relación co persoal da Comisión Nacional da Competencia, de acordo coas competencias atribuídas pola lexislación específica e sen prexuízo das competencias atribuídas ao director de Investigación no artigo 35.

h) Aprobar os gastos e ordenar os pagamentos da Comisión Nacional da Competencia, salvo os casos reservados á competencia do Goberno, e efectuar a rendición de contas do organismo de conformidade co previsto na Lei xeral orzamentaria.

i) Ser órgano de contratación da Comisión Nacional da Competencia.

x) Presidir o Consello de Defensa da Competencia.

k) Resolver as reclamacións previas á vía xudicial civil ou laboral, así como as de responsabilidade patrimonial formuladas contra a Comisión Nacional da Competencia.

l) Resolver as cuestións non asignadas ao consello ou á Dirección de Investigación.

SECCIÓN 3.ª DO CONSELLO DA COMISIÓN NACIONAL DA COMPETENCIA

Artigo 33. Composición e funcionamento do Consello da Comisión Nacional da Competencia.

1. Son membros do Consello da Comisión Nacional da Competencia o presidente da Comisión Nacional da Competencia, que preside o consello, e seis conselleiros.

2. Correspóndelle ao presidente do consello o exercicio das seguintes funcións:

a) Exercer, en xeral, as competencias que aos presidentes dos órganos colexiados administrativos lles atribúe a Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.

b) Convocar o consello por propia iniciativa ou por petición de, polo menos, a metade dos conselleiros, e presidilo.

c) Establecer o criterio de distribución de asuntos entre os conselleiros.

3. O Consello da Comisión Nacional da Competencia en-téndese validamente constituído coa asistencia do presidente e tres conselleiros.

4. Os acordos adoptaranse por maioría de votos dos asistentes. No caso de empate decidirá o voto de calidade do presidente.

5. O consello nomeará un secretario, por proposta do presidente do consello, que realizará as funcións previstas na Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.

6. O Estatuto da Comisión Nacional da Competencia regulará o funcionamento do Consello e, en particular, o réxime de convocatoria e sesións, de acordo co establecido no capítulo II do título II da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común, e no capítulo IV do título II da Lei 6/1997, do 14 de abril, de organización e funcionamento da Administración xeral do Estado.

Artigo 34. *Funcións do Consello da Comisión Nacional da Competencia.*

O Consello da Comisión Nacional da Competencia é o órgano de decisión en relación coas funcións resolutorias, consultivas e de promoción da competencia previstas nesta lei. En particular, é o órgano competente para:

1. Por proposta da Dirección de Investigación:

a) Resolver e ditaminar nos asuntos que a Comisión Nacional da Competencia ten atribuídos por esta lei e, en particular, nos previstos nos artigos 24 a 26 desta lei.

b) Resolver os procedementos sancionadores previstos nesta lei e nas súas normas de desenvolvemento.

c) Solicitar ou acordar o envío de expedientes de control de concentracións que entren no ámbito de aplicación desta lei á Comisión Europea segundo o previsto nos artigos 9 e 22 do Regulamento (CE) n.º 139/2004 do Consello, do 20 de xaneiro de 2004, sobre o control das concentracións entre empresas.

d) Acordar o levantamento da obriga de suspensión da execución dunha concentración económica de conformidade co artigo 9.6 desta lei.

e) Resolver sobre o cumprimento das resolucións e decisións en materia de condutas prohibidas e de concentracións.

2. Adoptar as comunicacións previstas na disposición adicional terceira e as declaracións de inaplicabilidade previstas no artigo 6.

3. Promover a instrución de expedientes por parte da Dirección de Investigación.

4. Acordar a impugnación dos actos e disposicións a que se refire o artigo 12.3 desta lei.

5. Elaborar, se é o caso, o seu regulamento de réxime interior, no cal se establecerá o seu funcionamento administrativo e a organización dos seus servizos.

6. Elixir de entre os seus membros o vicepresidente.

7. Resolver sobre as recusacións, incompatibilidades e correccións disciplinarias e apreciar a incapacidade e o incumprimento grave das funcións do presidente, vicepresidente e conselleiros.

8. Nomear e acordar o cesamento do secretario, por proposta do presidente do consello.

9. Aprobar o anteproxecto de orzamentos do organismo.

10. Elaborar a memoria anual do organismo así como os plans anuais ou plurianuais de actuación nos cales se definan obxectivos e prioridades.

SECCIÓN 4.ª DA DIRECCIÓN DE INVESTIGACIÓN

Artigo 35. *Estrutura e funcións da Dirección de Investigación.*

1. A Dirección de Investigación é o órgano da Comisión Nacional da Competencia encargado da instrución dos expedientes previstos nesta lei.

2. Son funcións da Dirección de Investigación:

a) Instruír e elevar a correspondente proposta de resolución nos expedientes sobre os que deba resolver o consello en aplicación desta lei.

b) Resolver sobre as cuestións incidentais que se poidan suscitar no marco da instrución de expedientes.

c) Vixiar a execución e cumprimento das obrigas dispostas nesta lei e nas súas normas de desenvolvemento así como das resolucións e acordos realizados na súa aplicación, tanto en materia de condutas restritivas como de control de concentracións.

d) Aplicar os mecanismos de designación de órgano competente, de acordo co establecido na Lei 1/2002, do 21 de febreiro, de coordinación das competencias do Estado e as comunidades autónomas en materia de defensa da competencia.

e) Aplicar os mecanismos de reenvío de expedientes entre a Comisión Nacional da Competencia e a Comisión Europea segundo o previsto no artigo 4 do Regulamento (CE) n.º 139/2004 do Consello, do 20 de xaneiro de 2004, sobre o control das concentracións entre empresas.

f) Requirir de oficio a notificación dunha concentración de acordo co previsto no artigo 9.5.

g) Requirir o formulario ordinario de notificación de conformidade co artigo 56.2.

3. Correspóndelle ao director de Investigación:

a) Desempeñar a xefatura e representación da dirección, podendo exercer todas as competencias que esta lei e as súas normas de desenvolvemento lle atribúen a ela.

b) Acordar o nomeamento e cesamento do persoal da dirección, de acordo coas competencias atribuídas pola lexislación específica, logo de consulta ao presidente da Comisión Nacional da Competencia.

TÍTULO IV

Dos procedementos

CAPÍTULO I

Disposicións comúns

SECCIÓN 1.ª PRAZOS DOS PROCEDEMENTOS

Artigo 36. *Prazo máximo dos procedementos.*

1. O prazo máximo para ditar e notificar a resolución que poña fin ao procedemento sancionador por condutas restritivas da competencia será de dezoito meses contados desde a data do acordo de incoación deste e a súa distribución entre as fases de instrución e resolución fixarase regulamentariamente.

2. O prazo máximo para ditar e notificar as resolucións do Consello da Comisión Nacional da Competencia no procedemento de control de concentracións será:

a) dun mes na primeira fase, segundo o previsto no artigo 57 desta lei, contado desde a recepción en forma da notificación pola Comisión Nacional da Competencia,

b) de dous meses na segunda fase, segundo o previsto no artigo 58 desta lei, contado desde a data en que o Consello da Comisión Nacional da Competencia acorda a apertura da segunda fase.

3. O prazo máximo para ditar e notificar a resolución do ministro de Economía e Facenda sobre a intervención do Consello de Ministros segundo o disposto no artigo 60 desta lei será de 15 días, contados desde a recepción da correspondente resolución ditada en segunda fase polo Consello da Comisión Nacional da Competencia.

4. O prazo máximo para adoptar e notificar un acordo do Consello de Ministros no procedemento de control de concentracións será dun mes, contado desde a resolución do ministro de Economía e Facenda de elevarlle a operación ao Consello de Ministros.

5. O prazo máximo para que o Consello da Comisión Nacional da Competencia dite e notifique a resolución sobre o recurso previsto no artigo 47 desta lei contra as resolucións e actos da Dirección de Investigación será de tres meses.

6. O prazo máximo para que o Consello da Comisión Nacional da Competencia dite e notifique a resolución relativa á adopción de medidas cautelares por instancia de parte prevista no artigo 54 desta lei será de tres meses. Cando a solicitude de medidas cautelares se presente antes da incoación do expediente, o prazo máximo de tres meses comezarase a computar desde a data do acordo de incoación.

7. O prazo máximo para que o Consello da Comisión Nacional da Competencia dite e notifique a resolución sobre a adopción de medidas no ámbito dos expedientes de vixilancia de obrigas, resolucións ou acordos prevista no artigo 41 será de tres meses desde a correspondente proposta da Dirección de Investigación.

Artigo 37. Supostos de ampliación dos prazos e suspensión do seu cómputo.

1. O transcurso dos prazos máximos previstos legalmente para resolver un procedemento poderase suspender, mediante resolución motivada, nos seguintes casos:

a) Cando se deba requirir calquera interesado para a emenda de deficiencias, a achega de documentos e outros elementos de xuízo necesarios.

b) Cando se lles deba solicitar a terceiros ou a outros órganos das administracións públicas a achega de documentos e outros elementos de xuízo necesarios.

c) Cando sexa necesaria a cooperación e a coordinación coa Unión Europea ou coas autoridades nacionais de Competencia doutros países.

d) Cando se interpoña o recurso administrativo previsto no artigo 47 ou se interpoña recurso contencioso-administrativo.

e) Cando o Consello da Comisión Nacional da Competencia acorde a práctica de probas ou de actuacións complementarias de acordo co previsto no artigo 51.

f) Cando se produza un cambio na cualificación xurídica da cuestión sometida ao Consello da Comisión Nacional da Competencia, nos termos establecidos no artigo 51.

g) Cando se inicien negociacións con vistas á conclusión dun acordo de terminación convencional nos termos establecidos no artigo 52.

2. Sen prexuízo do establecido no punto anterior, acordarase a suspensión do prazo máximo para resolver os procedementos:

a) Cando a Comisión Europea incoase un procedemento de aplicación dos artigos 81 e 82 do Tratado da Comunidade Europea en relación cos mesmos feitos. A suspensión levantarase cando a Comisión Europea adopte a correspondente decisión.

b) Cando a Comisión Nacional da Competencia requira os notificantes para a emenda de deficiencias, a achega de documentos e outros elementos de xuízo necesarios para a resolución do expediente de control de concentracións, segundo o previsto nos puntos 4 e 5 do artigo 55 desta lei.

c) Cando se informe a Comisión Europea no marco do previsto no artigo 11.4 do Regulamento (CE) n.º 1/2003 do Consello, do 16 de decembro de 2002, relativo á aplicación das normas sobre competencia previstas nos artigos 81 e 82 do tratado con respecto a unha proposta de resolución en aplicación dos artigos 81 e 82 do Tratado da Comunidade Europea.

d) Cando se solicite o informe dos reguladores sectoriais de acordo co establecido no artigo 17.2.c) e d) desta lei. Este prazo de suspensión non poderá exceder en ningún caso de tres meses.

3. A suspensión dos prazos máximos de resolución non suspenderá necesariamente a tramitación do procedemento.

4. Excepcionalmente, poderase acordar a ampliación do prazo máximo de resolución mediante motivación clara das cir-

cunstancias concorrentes. No caso de se acordar a ampliación do prazo máximo, esta non poderá ser superior ao establecido para a tramitación do procedemento.

5. Contra o acordo que resolva sobre a suspensión ou sobre a ampliación de prazos, que lles deberá ser notificado aos interesados, non caberá ningún recurso en vía administrativa.

Artigo 38. Efectos do silencio administrativo.

1. O transcurso do prazo máximo de dezoito meses establecido no punto primeiro do artigo 36 para resolver o procedemento sancionador en materia de acordos e prácticas prohibidas determinará a caducidade do procedemento.

2. O transcurso do prazo máximo establecido no artigo 36.2.a) desta lei para a resolución en primeira fase de control de concentracións determinará a estimación da correspondente solicitude por silencio administrativo, salvo nos casos previstos nos artigos 9.5, 55.5 e 57.2.d) desta lei.

3. O transcurso do prazo máximo establecido no artigo 36.2.b) desta lei para a resolución en segunda fase de control de concentracións determinará a autorización da concentración por silencio administrativo, salvo nos casos previstos nos artigos 9.5, 55.5 e 57.2.d) desta lei.

4. O transcurso dos prazos previstos no artigo 36.3 e 4 desta lei para a resolución do ministro de Economía e Facenda sobre a intervención do Consello de Ministros e, se é o caso, para a adopción do correspondente acordo deste último, determinará, de conformidade co previsto no artigo 60.4 desta lei, a inmediata executividade da correspondente resolución do Consello da Comisión Nacional da Competencia.

5. O transcurso do prazo previsto no artigo 36.5 desta lei para que o Consello da Comisión Nacional da Competencia resolva os recursos contra resolucións e actos da Dirección de Investigación determinará a súa desestimación por silencio administrativo.

6. O transcurso dos prazos previstos no artigo 36.6 e 7 desta lei para que o Consello da Comisión Nacional da Competencia resolva en canto á adopción de medidas cautelares ou no marco de expedientes de vixilancia determinará a súa desestimación por silencio administrativo.

SECCIÓN 2.ª FACULTADES DA COMISIÓN NACIONAL DA COMPETENCIA

Artigo 39. Deberes de colaboración e información.

1. Toda persoa física ou xurídica e os órganos e organismos de calquera Administración pública quedan suxeitos ao deber de colaboración coa Comisión Nacional da Competencia e están obrigados a proporcionar, por requirimento desta e en prazo, toda clase de datos e informacións de que dispoñan e que poidan resultar necesarios para a aplicación desta lei. O dito prazo será de 10 días, salvo que pola natureza do solicitado ou as circunstancias do caso se fixe de forma motivada un prazo diferente.

2. A colaboración, por instancia propia ou por instancia da Comisión Nacional da Competencia, non implicará a condición de interesado no correspondente procedemento.

Artigo 40. Facultades de inspección.

1. O persoal da Comisión Nacional da Competencia debidamente autorizado polo director de Investigación terá a condi-

ción de axente da autoridade e poderá realizar cantas inspeccións sexan necesarias nas empresas e asociacións de empresa para a debida aplicación desta lei.

2. O persoal habilitado para tal fin terá as seguintes facultades de inspección:

a) acceder a calquera local, terreo e medio de transporte das empresas e asociacións de empresas e ao domicilio particular dos empresarios, administradores e outros membros do persoal das empresas,

b) verificar os libros e outros documentos relativos á actividade empresarial, calquera que sexa o seu soporte material,

c) facer ou obter copias ou extractos, en calquera formato, dos ditos libros ou documentos,

d) reter por un prazo máximo de 10 días os libros ou documentos mencionados na letra b),

e) precintar todos os locais, libros ou documentos e demais bens da empresa durante o tempo e na medida en que sexa necesario para a inspección,

f) solicitarlle a calquera representante ou membro do persoal da empresa ou da asociación de empresas explicacións sobre feitos ou documentos relacionados co obxecto e a finalidade da inspección e gardar constancia das súas respostas.

O exercicio das facultades descritas nas letras a) e e) requirirá o previo consentimento expreso do afectado ou, no seu defecto, a correspondente autorización xudicial.

3. As empresas e asociacións de empresas están obrigadas a se someteren ás inspeccións que o director de Investigación autorízase.

4. Se a empresa ou asociación de empresas se opuxesen a unha inspección ordenada polo director de Investigación ou existise o risco de tal oposición, este deberalle solicitar a correspondente autorización xudicial cando esta implique restrición de dereitos fundamentais ao xulgado do contencioso-administrativo, que resolverá no prazo máximo de 48 horas. As autoridades públicas prestaranlle a protección e o auxilio necesario ao persoal da Comisión Nacional da Competencia para o exercicio das funcións de inspección.

5. Os datos e informacións obtidos só poderán ser utilizados para as finalidades previstas nesta lei.

Artigo 41. *Vixilancia do cumprimento das obrigas, resolucións e acordos.*

1. A Comisión Nacional da Competencia vixiará a execución e o cumprimento das obrigas previstas nesta lei e as súas normas de desenvolvemento, así como das resolucións e acordos que se adopten en aplicación dela, tanto en materia de condutas restritivas como de medidas cautelares e de control de concentracións.

A vixilancia levarase a cabo nos termos que se establezan regulamentariamente e na propia resolución da Comisión Nacional da Competencia ou acordo de Consello de Ministros que poña fin ao procedemento.

A Comisión Nacional da Competencia poderá solicitar a cooperación dos órganos autonómicos de defensa da competencia e dos reguladores sectoriais na vixilancia e cumprimento das obrigas, resolucións e acordos.

2. No caso de incumprimento de obrigas, resolucións ou acordos da Comisión Nacional da Competencia, o Consello da Comisión Nacional da Competencia resolverá, por proposta da Dirección de Investigación, sobre a imposición de multas sancionadoras e coercitivas, sobre a adopción doutras medidas de execución forzosa previstas no ordenamento e, se é o caso, sobre a desconcentración.

SECCIÓN 3.ª PRINCIPIOS XERAIS DO PROCEDEMENTO

Artigo 42. Tratamento da información confidencial.

En calquera momento do procedemento, poderase ordenar, de oficio ou por instancia de parte, que se manteñan secretos os datos ou documentos que consideren confidenciais, formando con eles peza separada, sen prexuízo do establecido no artigo 18 desta lei e no Regulamento (CE) n.º 1/2003 do Consello, do 16 de decembro de 2002, relativo á aplicación das normas sobre competencia previstas nos artigos 81 e 82 do tratado.

En todo caso, formarase peza separada especial de carácter confidencial coa información remitida pola Comisión Europea en resposta á remisión do borrador de resolución da Comisión Nacional da Competencia previsto no artigo 11.4 do Regulamento 1/2003.

Artigo 43. Deber de segredo.

1. Todos os que tomen parte na tramitación de expedientes previstos nesta lei ou que coñezan tales expedientes por razón de profesión, cargo ou intervención como parte, deberán gardar segredo sobre os feitos de que tivesen coñecemento a través deles e de cantas informacións de natureza confidencial

tivesen coñecemento no exercicio dos seus cargos, incluso despois de cesar nas súas funcións.

2. Sen prexuízo das responsabilidades penais e civís que puidesen corresponder, a violación do deber de segredo considerárase sempre falta disciplinaria moi grave.

Artigo 44. *Arquivo das actuacións.*

A Comisión Nacional da Competencia poderá non iniciar un procedemento ou acordar o arquivo das actuacións ou expedientes incoados por falta ou perda de competencia ou de obxecto. En particular, considerárase que concorre algunha destas circunstancias nos seguintes casos:

a) Cando a Comisión Nacional da Competencia non sexa competente para axuizar as condutas detectadas ou denunciadas en aplicación do Regulamento (CE) n.º 1/2003 do Consello, do 16 de decembro de 2002, relativo á aplicación das normas sobre competencia previstas nos artigos 81 e 82 do Tratado da Comunidade Europea, ou se dean as circunstancias previstas neste para a desestimación de denuncias.

b) Cando a operación notificada non sexa unha concentración suxeita ao procedemento de control pola Comisión Nacional da Competencia previsto nesta lei.

c) Cando a concentración notificada lle sexa remitida á Comisión Europea en aplicación do artigo 22 do Regulamento (CE) n.º 139/2004 do Consello, do 20 de xaneiro de 2004, sobre o control das concentracións entre empresas.

d) Cando as partes dunha concentración desistan da súa solicitude de autorización ou a Comisión Nacional da Competen-

cia teña información que faga fe de que non teñen intención de realizala.

Artigo 45. *Supletoriedade da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.*

Os procedementos administrativos en materia de defensa da competencia rexeranse polo disposto nesta lei e na súa normativa de desenvolvemento e, supletoriamente, pola Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común, sen prexuízo do previsto no artigo 70 desta lei.

Artigo 46. *Pre-xudicialidade do proceso penal.*

A existencia dunha cuestión pre-xudicial penal da cal non se poida prescindir para ditar a resolución ou que condicione directamente o contido desta determinará a suspensión do procedemento mentres aquela non sexa resolta polos órganos penais a quen corresponda.

SECCIÓN 4.ª DOS RECURSOS

Artigo 47. *Recurso administrativo contra as resolucións e actos ditados pola Dirección de Investigación.*

1. As resolucións e actos da Dirección de Investigación que produzan indefensión ou prexuízo irreparable a dereitos ou intereses lexítimos serán impugnables ante o Consello da Comisión Nacional da Competencia no prazo de dez días.

2. O consello non admitirá, sen máis trámite, os recursos interpostos fóra de prazo.

3. Recibido o recurso, o consello poñerá de manifesto o expediente para que as partes formulen alegacións no prazo de quince días.

Artigo 48. *Recursos contra as resolucións e actos ditados polo presidente e polo Consello da Comisión Nacional da Competencia.*

1. Contra as resolucións e actos do presidente e do Consello da Comisión Nacional da Competencia non cabe ningún recurso en vía administrativa e só se poderá interpoñer recurso contencioso-administrativo nos termos previstos na Lei 29/1998, do 13 de xullo, reguladora da xurisdición contencioso-administrativa.

2. Nos supostos previstos no punto 6 do artigo 58 desta lei, o prazo para interpoñer o recurso contencioso-administrativo contarase a partir do día seguinte ao da notificación da resolución do ministro de Economía e Facenda ou do acordo do Consello de Ministros ou do transcurso dos prazos establecidos nos puntos 3 ao 4 do artigo 36 desta lei, unha vez que a resolución do Consello da Comisión Nacional da Competencia sexa eficaz, executiva e puxese fin á vía administrativa.

CAPÍTULO II

Do procedemento sancionador en materia de condutas prohibidas

SECCIÓN 1.ª DA INSTRUCCIÓN DO PROCEDEMENTO

Artigo 49. *Iniciación do procedemento.*

1. O procedemento inícialo de oficio a Dirección de Investigación, xa sexa por iniciativa propia ou do Consello da Comisión Nacional da Competencia ou ben por denuncia. Calquera

persoa física ou xurídica, interesada ou non, poderá formular denuncia das condutas reguladas por esta lei, co contido que se determinará regulamentariamente. A Dirección de Investigación incoará expediente cando se observen indicios racionais da existencia de condutas prohibidas e notificaralles aos interesados o acordo de incoación.

2. Ante a noticia da posible existencia dunha infracción, a Dirección de Investigación poderá realizar unha información reservada, incluso con investigación domiciliaria das empresas implicadas, co fin de determinar con carácter preliminar se concorren as circunstancias que xustifiquen a incoación do expediente sancionador.

3. O Consello da Comisión Nacional da Competencia, por proposta da Dirección de Investigación, poderá acordar non incoar os procedementos derivados da presunta realización das condutas prohibidas polos artigos 1, 2 e 3 desta lei e o arquivo das actuacións cando considere que non hai indicios de infracción da lei.

Artigo 50. Instrución do expediente sancionador.

1. A Dirección de Investigación, unha vez incoado o expediente, practicará os actos de instrución necesarios para o esclarecemento dos feitos e a determinación de responsabilidades.

2. A empresa ou asociación de empresas que invoque o amparo do disposto no punto 3 do artigo 1 desta lei deberá achegar a proba de que se cumpren as condicións previstas no dito punto.

3. Os feitos que poidan ser constitutivos de infracción recolleranse nun prego de concreción de feitos que se lles notificará aos interesados para que, nun prazo de quince días, poidan con-

testalo e, se é o caso, propoñer as probas que consideren pertinentes.

4. Practicados os actos de instrución necesarios, a Dirección de Investigación formulará proposta de resolución que lles será notificada aos interesados para que, no prazo de quince días, formulen as alegacións que teñan por convenientes.

5. Unha vez instruído o expediente, a Dirección de Investigación remitirallo ao Consello da Comisión Nacional da Competencia, xuntándolle un informe en que se incluírá a proposta de resolución, así como, nos casos en que proceda, proposta relativa á exención ou á redución de multa, de acordo co previsto nos artigos 65 e 66 desta lei.

SECCIÓN 2.ª DA RESOLUCIÓN DO PROCEDEMENTO SANCIONADOR

Artigo 51. Procedemento de resolución ante o Consello da Comisión Nacional da Competencia.

1. O Consello da Comisión Nacional da Competencia poderá ordenar, de oficio ou por instancia dalgún interesado, a práctica de probas distintas das xa practicadas ante a Dirección de Investigación na fase de instrución, así como a realización de actuacións complementarias co fin de aclarar cuestións precisas para a formación do seu xuízo. O acordo de práctica de probas e de realización de actuacións complementarias notificaráselles aos interesados, concedéndoselles un prazo de sete días para formular as alegacións que teñan por pertinentes. O dito acordo fixará, sempre que sexa posible, o prazo para a súa realización.

2. A Dirección de Investigación practica-rá aquelas probas e actuacións complementarias que lle sexan ordenadas polo Consello da Comisión Nacional da Competencia.

3. Por proposta dos interesados, o Consello da Comisión Nacional da Competencia poderá acordar a realización de vista.

4. Cando o Consello da Comisión Nacional da Competencia considere que a cuestión sometida ao seu coñecemento puidese non ter sido cualificada debidamente na proposta da Dirección de Investigación, sometera a nova cualificación aos interesados e a esta para que no prazo de quince días formulen as alegacións que consideren oportunas.

5. O Consello da Comisión Nacional da Competencia, conclusas as actuacións e, se é o caso, informada a Comisión Europea de acordo co previsto no artigo 11.4 do Regulamento (CE) n.º 1/2003 do Consello, do 16 de decembro de 2002, relativo á aplicación das normas sobre competencia previstas nos artigos 81 e 82 do tratado, ditará resolución.

Artigo 52. Terminación convencional.

1. O Consello da Comisión Nacional da Competencia, por proposta da Dirección de Investigación, poderá resolver a terminación do procedemento sancionador en materia de acordos e prácticas prohibidas cando os presuntos infractores propoñan compromisos que resolvan os efectos sobre a competencia derivados das condutas obxecto do expediente e quede garantido suficientemente o interese público.

2. Os compromisos serán vinculantes e producirán plenos efectos unha vez incorporados á resolución que poña fin ao procedemento.

3. A terminación do procedemento nos termos establecidos neste artigo non se poderá acordar unha vez elevado o informe-proposta previsto no artigo 50.4.

Artigo 53. *Resolucións do Consello da Comisión Nacional da Competencia.*

1. As resolucións do Consello da Comisión Nacional da Competencia poderán declarar:

a) A existencia de condutas prohibidas por esta lei ou polos artigos 81 e 82 do Tratado CE.

b) A existencia de condutas que, pola súa escasa importancia, non sexan capaces de afectar de maneira significativa a competencia.

c) Non resultar acreditada a existencia de prácticas prohibidas.

2. As resolucións do Consello da Comisión Nacional da Competencia poderán conter:

a) A orde de cesación das condutas prohibidas nun prazo determinado.

b) A imposición de condicións ou obrigas determinadas, xa sexan estruturais ou de comportamento. As condicións estruturais só se poderán impoñer en ausencia doutras de comportamento de eficacia equivalente ou cando, a pesar de existir condicións de comportamento, estas resulten máis gravosas para a empresa en cuestión que unha condición estrutural.

c) A orde de remoción dos efectos das prácticas prohibidas contrarias ao interese público.

- d) A imposición de multas.
- e) O arquivo das actuacións nos supostos previstos nesta lei.
- f) Calquera outra medida cuxa adopción lle autorice esta lei.

3. O Consello da Comisión Nacional da Competencia poderá proceder, por proposta da Dirección de Investigación, que actuará de oficio ou por instancia de parte, á revisión das condicións e das obrigas impostas na súas resolucións cando se acredite unha modificación substancial e permanente das circunstancias tidas en conta ao ditalas.

4. O Consello da Comisión Nacional da Competencia poderá, de oficio ou por instancia de parte, aclarar conceptos escuros ou suplir calquera omisión que conteñan as súas resolucións.

As aclaracións ou adicións poderanse facer dentro dos cinco días hábiles seguintes á notificación da resolución ou, se é o caso, á petición de aclaración ou adición, que se deberá presentar dentro do prazo improrrogable de tres días seguintes ao da notificación.

Os erros materiais e os aritméticos poderán ser rectificadados en calquera momento.

SECCIÓN 3.ª DAS MEDIDAS CAUTELARES

Artigo 54. *Adopción de medidas cautelares.*

Unha vez incoado o expediente, o Consello da Comisión Nacional da Competencia poderá adoptar, de oficio ou por instancia de parte, por proposta ou logo de informe da Dirección de Investigación, as medidas cautelares necesarias tendentes a asegurar a eficacia da resolución que no seu momento se dite.

CAPÍTULO III

Do procedemento de control de concentracións económicas

SECCIÓN 1.ª DA NOTIFICACIÓN

Artigo 55. Notificación de concentración económica.

1. O procedemento de control de concentracións económicas iniciarase unha vez recibida en forma a notificación da concentración de acordo co formulario de notificación establecido regulamentariamente.

2. Con carácter previo á presentación da notificación poderase formular consulta á Comisión Nacional da Competencia sobre:

a) se unha determinada operación é unha concentración das previstas no artigo 7,

b) se unha determinada concentración supera os limiares mínimos de notificación obrigatoria previstos no artigo 8.

3. Ante o coñecemento da posible existencia dunha concentración suxeita a control, a Dirección de Investigación poderá realizar actuacións previas co fin de determinar con carácter preliminar se concorren as circunstancias para a súa notificación obrigatoria de acordo co artigo 9.

4. A Comisión Nacional da Competencia poderá requirir o notificante para que nun prazo de 10 días emende calquera falta de información ou de documentos preceptivos e complete o formulario de notificación.

No caso de non se producir a emenda dentro de prazo, terase o notificante por desistido da súa petición, e poderá proceder a Comisión Nacional da Competencia ao arquivo das actuacións.

5. A Comisión Nacional da Competencia poderá requirir en calquera momento do procedemento a parte notificante para que, nun prazo de dez días, achegue documentos ou outros elementos necesarios para resolver.

No caso de que o notificante non realice o requirimento ou o faga fóra do prazo establecido para o efecto, non se beneficiará do silencio positivo previsto no artigo 38.

6. En calquera momento do procedemento, a Comisión Nacional da Competencia poderalles solicitar a terceiros operadores a información que considere oportuna para a adecuada valoración da concentración. Así mesmo, poderalles solicitar os informes que considere necesarios para resolver a calquera organismo desta ou distinta Administración.

Artigo 56. Formulario abreviado de notificación.

1. Poderase presentar un formulario abreviado de notificación, que será establecido regulamentariamente, para o seu uso, entre outros, nos seguintes supostos:

a) Cando non exista solapamento horizontal ou vertical entre as partes da operación porque ningunha delas realice actividades económicas no mesmo mercado xeográfico e de produto de referencia ou en mercados relacionados de modo ascendente ou descendente dentro do proceso de produción e comercialización.

b) Cando a participación das partes nos mercados, pola súa escasa importancia, non sexa susceptible de afectar significativamente a competencia, de acordo co que se estableza regulamentariamente.

c) Cando unha parte adquira o control exclusivo dunha ou varias empresas ou partes de empresa sobre a cal ten xa o control conxunto.

d) Cando, tratándose dunha empresa en participación, esta non exerza nin tivese previsto exercer actividades dentro do territorio español ou cando as ditas actividades sexan marxinais.

2. A Comisión Nacional da Competencia poderá exixir a presentación do formulario ordinario de notificación cando, aínda cumpríndose as condicións para utilizar o formulario abreviado, determine que é necesario para unha investigación adecuada dos posibles problemas de competencia. Neste caso, o prazo máximo de resolución e de notificación do procedemento empezará a computar de novo desde a data de presentación do formulario ordinario.

SECCIÓN 2.ª DA INSTRUCIÓN E RESOLUCIÓN DO PROCEDEMENTO

Artigo 57. Instrución e resolución na primeira fase.

1. Recibida en forma a notificación, a Dirección de Investigación formará expediente e elaborará un informe de acordo cos criterios de valoración do artigo 10, xunto cunha proposta de resolución.

2. Sobre a base do informe e da proposta de resolución da Dirección de Investigación, o Consello da Comisión Nacional da Competencia ditará resolución en primeira fase, en que poderá:

a) Autorizar a concentración.

b) Subordinar a súa autorización ao cumprimento de determinados compromisos propostos polos notificantes.

c) Acordar iniciar a segunda fase do procedemento, cando considere que a concentración pode obstaculizar o mantemento da competencia efectiva en todo ou parte do mercado nacional.

d) Acordar a remisión da concentración á Comisión Europea de acordo co artigo 22 do Regulamento (CE) n.º 139/2004 do Consello, do 20 de xaneiro de 2004, sobre o control das concentracións entre empresas e o arquivo da correspondente notificación. Neste caso, notificaráselle a dita remisión ao notificante, indicándolle que a competencia para adoptar unha decisión sobre o asunto lle corresponde á Comisión Europea de acordo coa normativa comunitaria e que, polo tanto, a operación non se pode beneficiar do silencio positivo previsto no artigo 38.

e) Acordar o arquivo das actuacións nos supostos previstos nesta lei.

Artigo 58. Instrución e resolución na segunda fase.

1. Unha vez iniciada a segunda fase do procedemento, a Dirección de Investigación elaborará unha nota sucinta sobre a concentración que, unha vez resoltos os aspectos confidenciais desta, se fará pública e se porá en coñecemento das persoas físicas ou xurídicas que poidan resultar afectadas e do Consello de Consumidores e Usuarios, para que presenten as súas alegacións no prazo de 10 días.

No suposto de que a concentración incida de forma significativa no territorio dunha comunidade autónoma, a Dirección de Investigación solicitaralle informe preceptivo, non vinculante, á comunidade autónoma afectada, a que lle remitirá, xunto coa

nota sucinta, copia da notificación presentada, unha vez resoltos os aspectos confidenciais desta, para emitir o informe no prazo de vinte días.

2. Os posibles obstáculos para a competencia derivados da concentración recolleranse nun prego de concreción de feitos elaborado pola Dirección de Investigación, que lles será notificado aos interesados para que nun prazo de 10 días formulen alegacións.

3. Por solicitude dos notificantes, terá lugar unha vista ante o Consello da Comisión Nacional da Competencia.

4. Recibida a proposta de resolución definitiva da Dirección de Investigación, o Consello da Comisión Nacional da Competencia adoptará a decisión final mediante unha resolución en que poderá:

a) Autorizar a concentración.

b) Subordinar a autorización da concentración ao cumprimento de determinados compromisos propostos polos notificantes ou condicións.

c) Prohibir a concentración.

d) Acordar o arquivo das actuacións nos supostos previstos nesta lei.

5. As resolucións adoptadas polo Consello da Comisión Nacional da Competencia seranlle comunicadas ao ministro de Economía e Facenda ao mesmo tempo da súa notificación aos interesados.

6. As resolucións en segunda fase en que o Consello da Comisión Nacional da Competencia prohiba unha concentración ou a subordine ao cumprimento de compromisos ou condicións

non serán eficaces nin executivas e non poñerán fin á vía administrativa:

a) Ata que o ministro de Economía e Facenda resolverse non elevarlle a concentración ao Consello de Ministros ou transcorrese o prazo legal para isto establecido no artigo 36 desta lei.

b) No suposto de que o ministro de Economía e Facenda decidise elevarlle a concentración ao Consello de Ministros, ata que o Consello de Ministros adoptase un acordo sobre a concentración que confirme a resolución do Consello da Comisión Nacional da Competencia ou transcorrese o prazo legal para isto establecido no artigo 36 desta lei.

Artigo 59. Presentación de compromisos.

1. Cando dunha concentración poidan derivar obstáculos para o mantemento da competencia efectiva, as partes notificantes, por propia iniciativa ou por instancia da Comisión Nacional da Competencia, poderán propoñer compromisos para resolvelos.

2. Cando se propoñan compromisos, o prazo máximo para resolver e notificar o procedemento ampliarase en 10 días na primeira fase e 15 días na segunda fase.

3. Os compromisos propostos polas partes notificantes poderanlles ser comunicados aos interesados ou a terceiros operadores co fin de valorar a súa adecuación para resolver os problemas para a competencia derivados da concentración, así como os seus efectos sobre os mercados.

Artigo 60. Intervención do Consello de Ministros.

1. O ministro de Economía e Facenda poderalle elevar a decisión sobre a concentración ao Consello de Ministros por ra-

zóns de interese xeral cando, en segunda fase, o Consello da Comisión Nacional da Competencia:

a) Resolvese prohibir a concentración.

b) Resolvese subordinar a súa autorización ao cumprimento de determinados compromisos propostos polos notificantes ou condicións.

2. A resolución do ministro de Economía e Facenda comunicaráselle á Comisión Nacional da Competencia ao mesmo tempo da súa notificación aos interesados.

3. O Consello de Ministros poderá:

a) Confirmar a resolución ditada polo Consello da Comisión Nacional da Competencia.

b) Acordar autorizar a concentración, con ou sen condicións. O dito acordo deberá estar debidamente motivado en razóns de interese xeral distintas da defensa da competencia, de acordo co establecido no artigo 10. Antes de adoptar o acordo correspondente, poderáselle solicitar informe á Comisión Nacional da Competencia.

4. Transcorridos os prazos indicados no artigo 36 sen que o ministro de Economía e Facenda ou o Consello de Ministros adoptasen unha decisión, a resolución expresa do Consello da Comisión Nacional da Competencia en segunda fase será eficaz, inmediatamente executiva e poñerá fin á vía administrativa, entendéndose que esta acordou:

a) Subordinar a autorización da concentración aos compromisos ou condicións previstos na citada resolución.

b) Prohibir a concentración, podendo o Consello da Comisión Nacional da Competencia:

1.º Ordenar que non se proceda a esta, cando a concentración non se executase.

2.º Ordenar as medidas apropiadas para o restablecemento dunha competencia efectiva, incluída a desconcentración, cando a concentración xa se executase.

5. O Acordo de Consello de Ministros seralle comunicado á Comisión Nacional da Competencia ao mesmo tempo da súa notificación ás partes.

TÍTULO V

Do réxime sancionador

Artigo 61. *Suxeitos infractores.*

1. Serán suxeitos infractores as persoas físicas ou xurídicas que realicen as accións ou omisións tipificadas como infraccións nesta lei.

2. Para os efectos da aplicación desta lei, a actuación dunha empresa é tamén imputable ás empresas ou persoas que a controlan, excepto cando o seu comportamento económico non veña determinado por ningunha delas.

3. Cando se lle impoña unha multa a unha asociación, unión ou agrupación de empresas e esta non sexa solvente, a asociación estará obrigada a solicitar as contribucións dos seus membros ata cubrir o importe da multa.

No caso de que non se lle acheguen as ditas contribucións á asociación dentro do prazo fixado pola Comisión Nacional da Competencia, poderase exixir o pagamento da multa a calquera das empresas cuxos representantes sexan membros dos órganos de goberno da asociación de que se trate.

Unha vez que a Comisión Nacional da Competencia requirise o pagamento segundo o disposto no parágrafo anterior, poderá exixir o pagamento do saldo a calquera membro da asociación que operase no mercado en que se producise a infracción cando isto sexa necesario para garantir o pagamento íntegro da multa.

Non obstante, non se lles exixirá o pagamento recollido nos parágrafos segundo e terceiro ás empresas que demostren que non aplicaron a decisión ou recomendación da asociación constitutiva de infracción e que, ou ben ignoraban a súa existencia, ou se distanciaron activamente dela antes de que se iniciase a investigación do caso.

A responsabilidade financeira de cada empresa con respecto ao pagamento da multa non poderá ser superior ao 10 por cento do seu volume de negocios total no exercicio inmediatamente anterior.

Artigo 62. *Infraccións.*

1. As infraccións establecidas nesta lei clasifícanse en leves, graves e moi graves.

2. Son infraccións leves:

a) Presentarlle á Comisión Nacional da Competencia a notificación da concentración económica fóra dos prazos previstos nos artigos 9.3.a) e 9.5.

b) Non notificar unha concentración requirida de oficio pola Comisión Nacional da Competencia segundo o previsto no artigo 9.5.

c) Non lle subministrar á Comisión Nacional da Competencia a información requirida por esta ou subministrarlle información incompleta, incorrecta, enganosa ou falsa.

d) Non se someter a unha inspección ordenada de acordo co establecido no artigo 40.

e) A obstrución por calquera medio do labor de inspección da Comisión Nacional da Competencia. Entre outras, constitúen obstrución ao labor inspector as seguintes condutas:

1.º Non presentar ou facelo de forma incompleta, incorrecta ou enganosa, os libros ou documentos solicitados pola Comisión Nacional da Competencia no curso da inspección.

2.º Non responder as preguntas formuladas pola Comisión Nacional da Competencia ou facelo de forma incompleta, inexacta ou enganosa.

3.º Romper os precintos colocados pola Comisión Nacional da Competencia.

3. Son infraccións graves:

a) O desenvolvemento de condutas colusorias nos termos previstos no artigo 1 da lei, cando estas consistan en acordos, decisións ou recomendacións colectivas, prácticas concertadas ou conscientemente paralelas entre empresas que non sexan competidoras entre si, reais ou potenciais.

b) O abuso de posición de dominio tipificado no artigo 2 que non teña a consideración de moi grave.

c) O falseamento da libre competencia por actos desleais nos termos establecidos no artigo 3 desta lei.

d) A execución dunha concentración suxeita a control de acordo co previsto nesta lei antes de lle ter sido notificada á

Comisión Nacional da Competencia ou antes de que recaese e sexa executiva resolución expresa ou tácita autorizando esta sen que se acordase o levantamento da suspensión.

4. Son infraccións moi graves:

a) O desenvolvemento de condutas colusorias tipificadas no artigo 1 da lei que consistan en carteis ou outros acordos, decisións ou recomendacións colectivas, prácticas concertadas ou conscientemente paralelas entre empresas competidoras entre si, reais ou potenciais.

b) O abuso de posición de dominio tipificado no artigo 2 da lei cando este sexa cometido por unha empresa que opere nun mercado recentemente liberalizado, teña unha cota de mercado próxima ao monopolio ou desfrute de dereitos especiais ou exclusivos.

c) Incumprir ou contravir o establecido nunha resolución, acordo ou compromiso adoptado en aplicación desta lei, tanto en materia de condutas restritivas como de control de concentracións.

Artigo 63. Sancións.

1. Os órganos competentes poderanlles impoñer aos axentes económicos, empresas, asociacións, unións ou agrupacións daquelas que, deliberadamente ou por negligencia, infrinxan o disposto nesta lei as seguintes sancións:

a) As infraccións leves con multa de ata o 1 por cento do volume de negocios total da empresa infractora no exercicio inmediatamente anterior ao da imposición da multa.

b) As infraccións graves con multa de ata o 5 por cento do volume de negocios total da empresa infractora no exercicio inmediatamente anterior ao da imposición da multa.

c) As infraccións moi graves con multa de ata o 10 por cento do volume de negocios total da empresa infractora no exercicio inmediatamente anterior ao de imposición da multa.

O volume de negocios total das asociacións, unións ou agrupacións de empresas determinarase tomando en consideración o volume de negocios dos seus membros.

2. Ademais da sanción prevista no punto anterior, cando o infractor sexa unha persoa xurídica, poderáselle impoñer unha multa de ata 60.000 euros a cada un dos seus representantes legais ou ás persoas que integran os órganos directivos que interviñesen no acordo ou decisión.

Quedan excluídas da sanción aquelas persoas que, formando parte dos órganos colexiados de administración, non asistisen ás reunións ou votasen en contra ou salvarsen o seu voto.

3. No caso de que non sexa posible delimitar o volume de negocios a que se refire o punto 1 deste artigo, as infraccións tipificadas nesta lei serán sancionadas nos termos seguintes:

a) As infraccións leves con multa de 100.000 a 500.000 euros.

b) As infraccións graves con multa de 500.001 a 10 millóns de euros.

c) As infraccións moi graves con multa de máis de 10 millóns de euros.

Artigo 64. *Criterios para a determinación do importe das sancións.*

1. O importe das sancións fixarase atendendo, entre outros, aos seguintes criterios:

a) A dimensión e características do mercado afectado pola infracción.

b) A cota de mercado da empresa ou empresas responsables.

c) O alcance da infracción.

d) A duración da infracción.

e) O efecto da infracción sobre os dereitos e lexítimos intereses dos consumidores e usuarios ou sobre outros operadores económicos.

f) Os beneficios ilícitos obtidos como consecuencia da infracción.

g) As circunstancias agravantes e atenuantes que concorran en relación con cada unha das empresas responsables.

2. Para fixar o importe das sancións teranse en conta, entre outras, as seguintes circunstancias agravantes:

a) A comisión repetida de infraccións tipificadas nesta lei.

b) A posición de responsable ou instigador da infracción.

c) A adopción de medidas para imponer ou garantir o cumprimento das condutas ilícitas.

d) A falta de colaboración ou obstrución do labor inspector, sen prexuízo da posible consideración como infracción independente segundo o previsto no artigo 62.

3. Para fixar o importe da sanción teranse en conta, entre outras, as seguintes circunstancias atenuantes:

a) A realización de actuacións que poñan fin á infracción.

b) A non-aplicación efectiva das condutas prohibidas.

c) A realización de actuacións tendentes a reparar o dano causado.

d) A colaboración activa e efectiva coa Comisión Nacional da Competencia levada a cabo fóra dos supostos de exención e de redución do importe da multa regulados nos artigos 65 e 66 desta lei.

Artigo 65. Exención do pagamento da multa.

1. Sen prexuízo do establecido nos artigos anteriores, a Comisión Nacional da Competencia eximirá unha empresa ou unha persoa física do pagamento da multa que lle puidese impoñer cando:

a) Sexa a primeira en achegar elementos de proba que, a xuízo da Comisión Nacional da Competencia, lle permitan ordenar o desenvolvemento dunha inspección nos termos establecidos no artigo 40 en relación cun cartel, sempre e cando no momento de se achegar aqueles non se dispoña de elementos suficientes para ordenar esta, ou

b) Sexa a primeira en achegar elementos de proba que, a xuízo da Comisión Nacional da Competencia, lle permitan comprobar unha infracción do artigo 1 en relación cun cartel, sempre e cando, no momento de se achegar os elementos, a Comisión Nacional da Competencia non dispoña de elementos de proba suficiente para establecer a existencia da infracción e non se concedese unha exención a unha empresa ou persoa física en virtude do establecido na letra a).

2. Para que a Comisión Nacional da Competencia conceda a exención prevista no punto anterior, a empresa ou, se é o caso, a persoa física que presentase a correspondente solicitude deberá cumprir os seguintes requisitos:

a) Cooperar plena, continua e diligentemente coa Comisión Nacional da Competencia, nos termos que se establezan regulamentariamente, ao longo de todo o procedemento administrativo de investigación.

b) Poñer fin á súa participación na presunta infracción no momento en que facilite os elementos de proba a que fai referencia este artigo, excepto naqueles supostos en que a Comisión Nacional da Competencia considere necesario que a dita participación continúe co fin de preservar a eficacia dunha inspección.

c) Non ter destruído elementos de proba relacionados coa solicitude de exención nin ter revelado, directa ou indirectamente, a terceiros distintos da Comisión Europea ou doutras autoridades de Competencia, a súa intención de presentar esta solicitude ou o seu contido.

d) Non ter adoptado medidas para obrigar a outras empresas a participar na infracción.

3. A exención do pagamento da multa concedida a unha empresa beneficiará igualmente os seus representantes legais, ou as persoas integrantes dos órganos directivos e que interviñesen no acordo ou decisión, sempre e cando colaborasen coa Comisión Nacional da Competencia.

Artigo 66. Redución do importe da multa.

1. A Comisión Nacional da Competencia poderá reducir o importe da multa correspondente en relación con aquelas empresas ou persoas físicas que, sen reunir os requisitos establecidos no punto 1 do artigo anterior:

a) faciliten elementos de proba da presunta infracción que acheguen un valor engadido significativo con respecto a aqueles de que xa dispoña a Comisión Nacional da Competencia, e

b) cumpran os requisitos establecidos nas letras a), b) e c) do punto 2 do artigo anterior.

2. O nivel de redución do importe da multa calcularase atendendo á seguinte regra:

a) A primeira empresa ou persoa física que cumpra o establecido no punto anterior poderase beneficiar dunha redución de entre o 30 e o 50 por cento.

b) A segunda empresa ou persoa física poderase beneficiar dunha redución de entre o 20 e o 30 por cento.

c) As sucesivas empresas ou persoas físicas poderanse beneficiar dunha redución de ata o 20 por cento do importe da multa.

3. A achega por parte dunha empresa ou persoa física de elementos de proba que permitan establecer feitos adicionais con repercusión directa no importe da multa será tida en conta pola Comisión Nacional da Competencia ao determinar o importe da multa correspondente á dita empresa ou persoa física.

4. A redución do importe da multa correspondente a unha empresa será aplicable, na mesma porcentaxe, á multa que se lles puidese impoñer aos seus representantes ou ás persoas que integran os órganos directivos que interviñesen no acordo ou decisión, sempre que colaborasen coa Comisión Nacional da Competencia.

Artigo 67. *Multas coercitivas.*

A Comisión Nacional da Competencia, independentemente das multas sancionadoras e sen prexuízo da adopción doutras medidas de execución forzosa previstas no ordenamento, poderá impoñer, logo de requirimento do cumprimento ás empresas,

asociacións, unións ou agrupacións destas, e axentes económicos en xeral, multas coercitivas de ata 12.000 euros ao día co fin de obrígalas:

a) A cesar nunha conduta que fose declarada prohibida conforme o disposto na lei.

b) A desfacer unha operación de concentración que fose declarada prohibida conforme o disposto na lei.

c) Á remoción dos efectos provocados por unha conduta restritiva da competencia.

d) Ao cumprimento dos compromisos ou condicións adoptados nas resolucións da Comisión Nacional da Competencia ou nos acordos de Consello de Ministros segundo o previsto nesta lei.

e) Ao cumprimento do ordenado nunha resolución, requirimento ou acordo da Comisión Nacional da Competencia ou do Consello de Ministros.

f) Ao cumprimento do deber de colaboración establecido no artigo 39.

g) Ao cumprimento das medidas cautelares.

Artigo 68. Prescripción das infraccións e das sancións.

1. As infraccións moi graves prescribirán aos catro anos, as graves aos dous anos e as leves ao ano. O termo da prescripción computarase desde o día en que se cometese a infracción ou, no caso de infraccións continuadas, desde o que cesasen.

2. As sancións impostas pola comisión de infraccións moi graves prescribirán aos catro anos, as impostas pola comisión de infraccións graves aos dous anos e as impostas por infraccións leves ao ano.

3. A prescrición interrómtese por calquera acto da Administración con coñecemento formal do interesado tendente ao cumprimento da lei e polos actos realizados polos interesados co obxecto de asegurar, formalizar ou executar as resolucións correspondentes.

Artigo 69. *Publicidade das sancións.*

Serán públicas, na forma e condicións que se preveza regulamentariamente, as sancións impostas en aplicación desta lei, a súa contía, o nome dos suxeitos infractores e a infracción cometida.

Artigo 70. *Normativa aplicable e órganos competentes.*

1. A excepción das infraccións previstas no artigo 62 correspondentes aos artigos 1, 2 e 3, todos desta lei, o procedemento para a imposición das sancións previstas neste título rexerá polo establecido na Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común, e na súa normativa de desenvolvemento. Non obstante, o prazo máximo de resolución poderase suspender nos casos previstos no artigo 37 desta lei.

2. A Dirección de Investigación será o órgano competente para a iniciación e instrución do procedemento sancionador e o Consello da Comisión Nacional da Competencia para a súa resolución.

Disposición adicional primeira. Dos xulgados do mercantil.

De acordo co disposto no artigo 86 ter 2. letra f da Lei orgánica 6/1985, do poder xudicial, os xulgados do mercantil coñecerán de cantas cuestións sexan da competencia do orde xu-

jurisdiccional civil respecto dos procedementos de aplicación dos artigos 1 e 2 desta lei.

Disposición adicional segunda. Modificación da Lei 1/2000, do 7 de xaneiro, de axuizamento civil.

Un. Introdúcese o artigo 15 bis da Lei 1/2000, do 7 de xaneiro, de axuizamento civil, nos termos seguintes:

«Artigo 15 bis. Intervención en procesos de defensa da competencia.

1. A Comisión Europea, a Comisión Nacional da Competencia e os órganos competentes das comunidades autónomas no ámbito das súas competencias poderán intervir, sen ter a condición de parte, por propia iniciativa ou por instancia do órgano xudicial, mediante a achega de información ou presentación de observacións escritas sobre cuestións relativas á aplicación dos artigos 81 e 82 do Tratado da Comunidade Europea ou os artigos 1 e 2 da Lei de defensa da competencia. Coa venia do correspondente órgano xudicial, poderán presentar tamén observacións verbais. Para estes efectos, poderanlle solicitar ao órgano xurisdiccional competente que lles remita ou faga remitir todos os documentos necesarios para realizar unha valoración do asunto de que se trate.

A achega de información non alcanzará os datos ou documentos obtidos no ámbito das circunstancias de aplicación da exención ou redución do importe das multas previstas nos artigos 65 e 66 da Lei de defensa da competencia.

2. A Comisión Europea, a Comisión Nacional da Competencia e os órganos competentes das comunidades autónomas

achegarán a información ou presentarán as observacións previstas no número anterior dez días antes da realización do acto do xuízo a que se refire o artigo 433 desta lei ou dentro do prazo de oposición ou impugnación do recurso interposto.»

Dous. Modifícase o artigo 212 da Lei 1/2000, do 7 de xaneiro, de axuizamento civil, engadindo un novo número, que será o 3, nos seguintes termos:

«3. As sentenzas que se diten nos procedementos sobre a aplicación dos artigos 81 e 82 do Tratado da Comunidade Europea ou os artigos 1 e 2 da Lei de defensa da competencia comunicarallas o secretario xudicial á Comisión Nacional da Competencia.»

Tres. Modifícase o artigo 249 da Lei 1/2000, do 7 de xaneiro, de axuizamento civil, engadindo un novo inciso, no seu número 4.º, nos seguintes termos:

«4.º As demandas en materia de competencia desleal, defensa da competencia, en aplicación dos artigos 81 e 82 do Tratado da Comunidade Europea ou dos artigos 1 e 2 da Lei de defensa da competencia, propiedade industrial, propiedade intelectual e publicidade, sempre que non versen exclusivamente sobre reclamacións de cantidade; neste caso tramitaranse polo procedemento que lles corresponda en función da contía que se reclame. Non obstante, observarase o disposto no punto 12 do número 1 do artigo 250 desta lei cando se trate do exercicio da acción de cesación en defensa dos intereses colectivos e dos intereses difusos dos consumidores e usuarios en materia de publicidade.»

Catro. Modifícase o artigo 404 da Lei 1/2000, do 7 de xaneiro, de axuizamento civil, engadindo un novo parágrafo nos seguintes termos:

«Nos procesos nos cales sexan de aplicación os artigos 81 e 82 do Tratado da Comunidade Europea ou os artigos 1 e 2 da Lei de defensa da competencia, o secretario xudicial daralle traslado á Comisión Nacional da Competencia do auto admitindo a demanda no prazo previsto no parágrafo anterior.»

Cinco. Modifícase o artigo 434 da Lei 1/2000, do 7 de xaneiro, de axuízamento civil, engadindo un novo número, que será o 3, nos seguintes termos:

«3. Poderase suspender o prazo para ditar sentenza nos procedementos sobre a aplicación dos artigos 81 e 82 do Tratado da Comunidade Europea ou dos artigos 1 e 2 da Lei de defensa da competencia cando o tribunal teña coñecemento da existencia dun expediente administrativo ante a Comisión Europea, a Comisión Nacional da Competencia ou os órganos competentes das comunidades autónomas e resulte necesario coñecer o pronunciamiento do órgano administrativo. A dita suspensión adoptárase motivadamente, logo de audiencia das partes, e notificaráselle ao órgano administrativo. Este, pola súa vez, deberalle dar traslado da súa resolución ao tribunal.

Contra o auto de suspensión do proceso só se dará recurso de reposición.»

Seis. Modifícase o artigo 461 da Lei 1/2000, do 7 de xaneiro, de axuízamento civil, engadindo un novo número, que será o 5, nos termos seguintes:

«5. Nos procesos en que sexan de aplicación os artigos 81 e 82 do Tratado da Comunidade Europea ou os artigos 1 e 2 da Lei de defensa da competencia, o secretario xudicial daralle traslado á Comisión Nacional da Competencia do escrito de interposición do recurso de apelación.»

Sete. Modifícase o artigo 465 da Lei 1/2000, do 7 de xaneiro, de axuizamento civil, engadindo un novo número, que será o 5, nos seguintes termos:

«5 Poderase suspender o prazo para ditar sentenza nos procedementos sobre a aplicación dos artigos 81 e 82 do Tratado da Comunidade Europea ou dos artigos 1 e 2 da Lei de defensa da competencia cando o tribunal teña coñecemento da existencia dun expediente administrativo ante a Comisión Europea, a Comisión Nacional da Competencia ou os órganos competentes das comunidades autónomas e resulte necesario coñecer o pronunciamento do órgano administrativo. A dita suspensión adoptárase motivadamente, logo de audiencia das partes, e notificaráselle ao órgano administrativo. Este, pola súa vez, deberalle dar traslado da súa resolución ao tribunal.

Contra o auto de suspensión do proceso só se dará recurso de reposición.»

Disposición adicional terceira. Comunicacions da Comisión Nacional da Competencia.

A Comisión Nacional da Competencia poderá publicar comunicacions que aclaren os principios que guían a súa actuación en aplicación desta lei. En particular, as comunicacions referentes aos artigos 1 a 3 desta lei publicaranse oído o Consello de Defensa da Competencia.

Disposición adicional cuarta. Definicións.

1. Para efectos do previsto nesta lei, enténdese por empresa calquera persoa ou entidade que exerza unha actividade económica, con independencia do estatuto xurídico da dita entidade e do seu modo de financiamento.

2. Para efectos do disposto nesta lei enténdese por cartel todo acordo secreto entre dous ou máis competidores cuxo obxecto sexa a fixación de prezos, de cotas de produción ou de venda, a repartición de mercados, incluídas as poxas fraudulentas, ou a restrición das importacións ou das exportacións.

Disposición adicional quinta. Referencias aos órganos nacionais de competencia existentes noutras normas.

1. A Comisión Nacional da Competencia será a autoridade nacional de Competencia para os efectos do Regulamento (CE) n.º 1/2003 do Consello, do 16 de decembro de 2002, relativo á aplicación das normas sobre competencia previstas nos artigos 81 e 82 do tratado.

2. As referencias da normativa vixente ao Tribunal de Defensa da Competencia e ao Servizo de Defensa da Competencia entenderanse feitas á Comisión Nacional da Competencia.

3. Non obstante, as referencias da Lei 1/2002, do 21 de febreiro, de coordinación das competencias do Estado e das comunidades autónomas en materia de defensa da competencia, ao Tribunal de Defensa da Competencia e ao Servizo de Defensa da Competencia entenderanse realizadas ao Consello da Comisión Nacional da Competencia e á Dirección de Investigación, respectivamente. Sen prexuízo do anterior, o Consello de Defensa da Competencia será presidido polo presidente da Comisión Nacional da Competencia.

Disposición adicional sexta. Extinción do Tribunal de Defensa da Competencia e do Servizo de Defensa da Competencia.

1. Quedan extinguidos o Organismo Autónomo Tribunal de Defensa da Competencia e o Servizo de Defensa da Competencia.

2. Traspasaránselle á Comisión Nacional da Competencia os medios materiais do Tribunal de Defensa da Competencia e do Servizo de Defensa da Competencia e aquela subrogarase nos dereitos e obrigas de que estes sexan titulares de forma que se garanta a máxima economía de recursos.

3. Os funcionarios e o persoal que no momento de entrada en vigor desta lei presten os seus servizos no Tribunal de Defensa da Competencia e no Servizo de Defensa da Competencia integraranse na Comisión Nacional da Competencia.

Disposición adicional sétima. Modificación da Lei 29/1998, do 13 de xullo, reguladora da xurisdición contencioso-administrativa.

Un. Dáselle nova redacción ao artigo 8.6 da Lei 29/1998, do 13 de xullo, reguladora da xurisdición contencioso-administrativa, nos termos seguintes:

«6. Coñecerán tamén os xulgados do contencioso-administrativo das autorizacións para a entrada en domicilios e restantes lugares cuxo acceso requira o consentimento de seu titular, sempre que isto proceda para a execución forzosa de actos da Administración pública.

Así mesmo, corresponderalles aos xulgados do Contencioso-Administrativo a autorización ou ratificación xudicial das medidas que as autoridades sanitarias consideren urxentes e necesarias para a saúde pública e impliquen privación ou restrición da liberdade ou doutro dereito fundamental.

Ademais, os xulgados do Contencioso-Administrativo coñecerán das autorizacións para a entrada e inspección de domicilios, locais, terreos e medios de transporte que fose acordada

pola Comisión Nacional da Competencia, cando, requirindo o dito acceso e inspección o consentimento do seu titular, este se opoña a isto ou exista risco de tal oposición.»

Dous. Dáselle nova redacción ao artigo 10.1 da Lei 29/1998, do 13 de xullo, reguladora da xurisdición contencioso-administrativa, nos termos seguintes:

«Artigo 10. Competencias das salas do Contencioso-Administrativo dos tribunais superiores de Xustiza.

1. As salas do Contencioso-Administrativo dos tribunais superiores de Xustiza coñecerán en única instancia dos recursos que se deduzan en relación con:

a) Os actos das entidades locais e das administracións das comunidades autónomas, cuxo coñecemento non estea atribuído aos xulgados do Contencioso-Administrativo.

b) As disposicións xerais emanadas das comunidades autónomas e das entidades locais.

c) Os actos e disposicións dos órganos de goberno das asembleas lexislativas das comunidades autónomas, e das institucións autonómicas análogas ao Tribunal de Contas e ao Defensor do Pobo, en materia de persoal, administración e xestión patrimonial.

d) Os actos e resolucións ditados polos tribunais económico-administrativos rexionais e locais que poñan fin á vía económico-administrativa.

e) As resolucións ditadas polo Tribunal Económico-Administrativo Central en materia de tributos cedidos.

f) Os actos e disposicións das xuntas electorais provinciais e de comunidades autónomas, así como os recursos contencioso-

electorais contra acordos das xuntas electorais sobre proclamación de electos e elección e proclamación de presidentes de corporacións locais, nos termos da lexislación electoral.

g) Os convenios entre administracións públicas cuxas competencias se exerzan no ámbito territorial da correspondente comunidade autónoma.

h) A prohibición ou a proposta de modificación de reunións previstas na Lei orgánica 9/1983, do 15 de xullo, reguladora do dereito de reunión.

i) Os actos e resolucións ditados por órganos da Administración xeral do Estado cuxa competencia se estenda a todo o territorio nacional e cuxo nivel orgánico sexa inferior ao de ministro ou secretario de Estado en materias de persoal, propiedades especiais e expropiación forzosa.

j) Os actos e resolucións dos órganos das comunidades autónomas competentes para a aplicación da Lei de defensa da competencia.

k) Calquera outra actuación administrativa non atribuída expresamente á competencia doutros órganos desta orde xurisdiccional.»

Tres. Modifícase o punto 3 da disposición adicional cuarta da Lei 29/1998, do 13 de xullo, reguladora da xurisdición contencioso-administrativa, coa seguinte redacción:

«3. As resolucións e actos do presidente e do Consello da Comisión Nacional da Competencia, directamente, en única instancia, ante a Sala do Contencioso-Administrativo da Audiencia Nacional.»

Disposición adicional oitava. Referencias á Comisión Nacional da Competencia e aos seus órganos de dirección.

As referencias contidas nesta lei á Comisión Nacional da Competencia e aos seus órganos de dirección relativas a funcións, potestades administrativas e procedementos entenderanse tamén realizadas aos órganos de instrución e resolución correspondentes das comunidades autónomas con competencia na materia cando estas se refiran ás competencias correspondentes previstas no artigo 13 desta lei.

Disposición adicional novena. Asistencia xurídica á Comisión Nacional da Competencia.

A asistencia xurídica, consistente no asesoramento, representación e defensa en xuízo da Comisión Nacional da Competencia levarase a cabo de conformidade coa Lei 52/1997, do 27 de novembro, de asistencia xurídica ao Estado e institucións públicas.

Disposición adicional décima. Modificación da Lei 1/2002, do 21 de febreiro, de coordinación das competencias do Estado e das comunidades autónomas en materia de defensa da competencia.

Un. Modifícase o artigo 5.Un.3 da Lei 1/2002, do 21 de febreiro, de coordinación das competencias do Estado e das comunidades autónomas en materia de defensa da competencia, nos termos seguintes:

«3. O Consello de Defensa da Competencia, como órgano de participación e colaboración entre a Administración xeral do Estado e as comunidades autónomas, asumirá as seguintes funcións:

a) Realizar o seguimento periódico da política de defensa da competencia por parte das distintas administracións públicas.

b) Promover o intercambio de información e a realización e publicación de estudos en que se poñan de manifesto os criterios seguidos polas distintas administracións en aplicación da normativa de defensa da competencia e, se é o caso, a necesidade de facer que estes sexan uniformes.

c) Emitir informe sobre os proxectos de disposicións de carácter xeral que afecten as materias da defensa da competencia nas cales as comunidades autónomas teñen competencias de execución.

d) Elaborar directrices sobre a interpretación do punto 2 do artigo 1 desta lei.»

Dous. Modifícase o artigo 5.Dous, letra b), da Lei 1/2002, do 21 de febreiro, de coordinación das competencias do Estado e das comunidades autónomas en materia de defensa da competencia, nos termos seguintes:

«b) A Comisión Nacional da Competencia remitiralles aos órganos autonómicos unha nota sucinta das actuacións practica- das de oficio e copia de todas as denuncias, respecto das que existan indicios racionais de infracción, que se refiran a condutas que afecten a súa respectiva comunidade autónoma.»

Tres. Modifícase o artigo 5 punto catro, da Lei 1/2002, do 21 de febreiro, de coordinación das competencias do Estado e das comunidades autónomas en materia de defensa da competencia, nos termos seguintes:

«A Comisión Nacional da Competencia, no exercicio das funcións que lle son propias, solicitará do órgano autonómico informe preceptivo, non vinculante, para emitir no prazo de vinte días, en relación con aquelas condutas previstas nos artigos

1, 2 e 3 da Lei de defensa da competencia ou os artigos 81 e 82 do Tratado da Comunidade Europea que, afectando un ámbito supraautonómico ou o conxunto do mercado nacional, incidan de forma significativa no territorio da respectiva comunidade autónoma.

Para isto, a Comisión Nacional da Competencia remitiralle ao órgano autonómico da respectiva comunidade autónoma copia do prego de concreción de feitos e, se é o caso, da denuncia e dos documentos e probas practicadas que consten no expediente, e indicarlles este feito na notificación aos interesados do citado prego.

A Comisión Nacional da Competencia comunicaralle ao órgano autonómico da respectiva comunidade autónoma os acordos e resolucións adoptados, tanto na fase de instrución como de resolución, que poñan fin ao procedemento, respecto destas condutas.»

Disposición adicional décimo primeira. Modificación da Lei 6/1997, do 14 de abril, de organización e funcionamento da Administración xeral do Estado.

Na disposición adicional décima da Lei 6/1997, do 14 de abril, de organización e funcionamento da Administración xeral do Estado, inclúese, entre os organismos relacionados no punto 1, «...a Comisión Nacional da Competencia».

Disposición transitoria primeira. Procedementos iniciados formalmente.

1. Os procedementos sancionadores en materia de condutas prohibidas incoados antes da entrada en vigor desta lei tramitaranse e resolveranse segundo as disposicións vixentes no mo-

mento do seu inicio. En todo caso entenderanse caducadas as solicitudes presentadas en aplicación do artigo 4 da Lei 16/1989, do 17 de xullo, de defensa da competencia.

2. Os procedementos de control de concentracións iniciados antes da entrada en vigor desta lei tramitaranse e resolveranse segundo as disposicións vixentes no momento do seu inicio.

3. Na tramitación dos procedementos indicados nos puntos anteriores, as referencias ao Tribunal de Defensa da Competencia e ao Servizo de Defensa da Competencia entenderanse realizadas, respectivamente, ao Consello da Comisión Nacional da Competencia e á Dirección de Investigación.

Disposición transitoria segunda. Constitución da Comisión Nacional da Competencia.

1. Sen prexuízo do disposto na disposición adicional sexta desta lei, o presidente do Tribunal de Defensa da Competencia e os vogais pasarán a ter a condición de presidente e conselleiros da Comisión Nacional da Competencia ata a expiración do seu mandato, sen posibilidade doutro nomeamento posterior para o mesmo cargo.

2. Co fin de adaptar a composición do número de membros do Consello da Comisión Nacional da Competencia ao disposto nos artigos 20.b) e 33.1 desta lei, a redución a seis conselleiros irase producindo progresivamente en función da expiración do mandato do presidente e dos vogais do Tribunal de Defensa da Competencia nos termos previstos no punto anterior.

3. A designación dos novos conselleiros terá lugar a partir do momento en que o número de conselleiros sexa inferior a seis.

4. No prazo de tres meses desde a entrada en vigor desta lei, procederase á designación do director de Investigación. Mentres non se realice esta, o director xeral de Defensa da Competencia continuará exercendo as súas funcións.

Disposición derogatoria.

1. Por esta lei queda derogada a Lei 16/1989, do 17 de xullo, de defensa da competencia, e cantas disposicións de igual ou inferior rango se opoñan ao previsto nesta lei.

2. Non obstante o disposto no punto anterior, o Real decreto 1443/2001, do 21 decembro, polo que se desenvolve a Lei 16/1989, do 17 de xullo, de defensa da competencia, no referente ao control de concentracións económicas e os artigos 2 e 3 do capítulo I, os artigos 14 e 15, puntos 1 a 4, do capítulo II e o capítulo III do Real decreto 378/2003, do 28 de marzo, polo que se desenvolve a Lei 16/1989, do 17 de xullo, de defensa da competencia, en materia de exencións por categorías, autorización singular e rexistro de defensa da competencia seguirán en vigor ata que o Goberno aprobe, se é o caso, novos textos regulamentarios, no que non se opoña ao previsto nesta lei.

Disposición derradeira primeira. Títulos competenciais.

Esta lei dítase ao abeiro do artigo 149.1.13.^a da Constitución.

Exceptúanse do anterior os seguintes preceptos:

A disposición adicional primeira, que se dita ao abeiro do artigo 149.1.5.^a da Constitución.

Os artigos 12, punto 3 e 16; e as disposicións adicionais segunda, sétima e novena, que se ditan ao abeiro do artigo 149.1.6.^a da Constitución.

O artigo 23, que se dita ao abeiro do artigo 149.1.14.^a da Constitución.

Disposición derradeira segunda. Habilitación normativa.

1. O Goberno e o ministro de Economía e Facenda, de acordo co previsto nesta lei e no ámbito das súas respectivas competencias, poderán ditar as normas regulamentarias necesarias para o desenvolvemento e aplicación desta lei.

2. En particular, autorízase o Goberno para que no prazo de seis meses dite as disposicións regulamentarias que desenvolvan esta lei en canto aos procedementos, o tratamento das condutas de menor importancia e o sistema de clemencia ou exención e redución de multa ás empresas que colaboren na loita contra os carteis.

3. Igualmente, autorízase o Goberno para que, logo de informe da Comisión Nacional da Competencia, mediante real decreto, modifique os limiares establecidos no artigo 8 desta lei. En todo caso, a Comisión Nacional da Competencia realizará cada tres anos unha valoración da aplicación dos ditos límites para os efectos de propoñerlle, se é o caso, a súa modificación ao Goberno.

4. No prazo de tres meses tras a constitución do Consello da Comisión Nacional da Competencia, o Consello de Ministros aprobará mediante real decreto, logo de informe da Comisión Nacional da Competencia, o estatuto desta, no cal se establecerán cantas cuestións relativas ao funcionamento e réxime de actuación da Comisión Nacional da Competencia resulten necesarias conforme as previsións desta lei e, en particular, as seguintes:

- a) a estrutura orgánica da Comisión Nacional da Competencia;
- b) a distribución de competencias entre os distintos órganos;
- c) o réxime do seu persoal.

5. Así mesmo, autorízase o Goberno para que mediante real decreto modifique a regulación da estrutura organizativa do Ministerio de Economía e Facenda de acordo coa nova organización institucional recollida nesta lei.

Disposición derradeira terceira. Entrada en vigor.

1. Esta lei entrará en vigor o 1 de setembro de 2007.

2. Sen prexuízo do establecido no punto anterior, os artigos 65 e 66 desta lei entrarán en vigor no mesmo momento que o seu regulamento de desenvolvemento.

Por tanto,

Mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumbran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 3 de xullo de 2007

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

Lei 1/2002, do 21 de febreiro, de coordinación das competencias do Estado e as comunidades autónomas en materia de defensa da competencia.

(BOE Suplemento en lingua galega n.º 3,
do 1 de marzo de 2002)

Inclúe as modificacións introducidas pola Lei 15/2007, do 3 de xullo, de defensa da competencia.

Juan Carlos I
Rei de España

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

I

A sentenza do Tribunal Constitucional do 11 de novembro de 1999, ditada nos recursos de inconstitucionalidade acumulados números 2009/1989 e 2027/1989, estimou parcialmente os citados recursos e declarou a inconstitucionalidade da cláusula «en todo ou en parte do mercado nacional» contida expresamente ou por remisión nos artigos 4, 7, 9, 10, 11 e 25, a) e c) da Lei 16/1989, do 17 de xullo, de defensa da competencia.

Os efectos da decisión tradúcense na necesidade de establecer, mediante lei estatal, o marco para o desenvolvemento das competencias executivas do Estado e as comunidades autónomas

previstas na Lei 16/1989, do 17 de xullo, de defensa da competencia, e o seu desenvolvemento regulamentario.

II

Os fundamentos xurídicos nos que o alto tribunal basea a decisión parten do recoñecemento de que a materia denominada «defensa da competencia», como tal, non está atribuída expresamente ao Estado pola Constitución. Por conseguinte, na medida en que o conxunto de competencias atribuídas ao Estado pola Constitución non o impidan, poderá corresponderlles ás comunidades autónomas en virtude dos seus propios estatutos.

Analizando os estatutos de autonomía, existen referencias máis ou menos xeneralizadas de atribución competencial ás comunidades autónomas en materia de «comercio interior», o cal, segundo a doutrina sentada polo Tribunal Constitucional na sentenza antes citada, abarca a competencia relacionada coa «defensa da competencia», aínda que se restrinxe ao ámbito executivo e é en todo caso do Estado a competencia legislativa.

A conclusión que disto se desprende é que as comunidades autónomas que así o previron nos seus estatutos teñen competencias executivas en relación co «comercio interior» e, polo tanto, coa «defensa da competencia».

Non obstante, o exercicio destas competencias debe harmonizarse coa necesidade de protexer a unidade da economía nacional e a esixencia dun mercado único que lle permita ao Estado o desenvolvemento da súa competencia constitucional de bases e coordinación da planificación xeral da actividade económica -artigo 149.1.13^a da Constitución- todo isto co fin de respectar a igualdade das condicións básicas de exercicio da acti-

vidade económica -artigos 139.1 e 149.1.1^a da lei fundamental-. Por esta razón, considera o Tribunal Constitucional que non só a normación, senón todas as actividades executivas que determinen a configuración real do mercado único de ámbito nacional deben atribuírse ao Estado, ao que corresponderán, polo tanto, as actuacións executivas en relación con aquelas prácticas que poidan alterar a libre competencia nun ámbito supracomunitario ou no conxunto do mercado nacional, aínda que tales actos executivos deban realizarse no territorio de calquera das comunidades autónomas.

III

Por outro lado, o Tribunal Constitucional impúxolle ao Estado o deber de articular os mecanismos de coordinación que garantan a uniformidade da disciplina da competencia en todo o mercado nacional e, desde logo, establecer os mecanismos de conexión pertinentes, sempre que resulten constitucional e estatutariamente correctos, e os imprescindibles mecanismos de colaboración e información recíproca.

IV

O fundamento xurídico oitavo da sentenza reconece a vixencia dos preceptos da lei impugnada, a pesar de ser declarados nulos, mentres o Estado non fixe os puntos de conexión que permitan ás comunidades autónomas exercer as competencias executivas que lles reconecen os seus estatutos de autonomía. No caso contrario, produciríase un baleiro normativo que atentaría contra os intereses constitucionalmente relevantes referidos á defensa da competencia.

A pesar disto, o propio Tribunal Constitucional reconece que a postergación no tempo dos efectos da nulidade declarada xera unha situación anómala e provisional que debe rematar canto antes invocando a lealdade constitucional que vincula ao Estado para poñerlle fin no prazo máis breve.

Por isto, debe adoptarse unha iniciativa lexislativa que estableza o marco para a execución das competencias do Estado e das comunidades autónomas con pleno respecto aos criterios impartidos polo Tribunal Constitucional, iniciativa que acomete esta lei.

V

A lei contén cinco artigos que desenvolven os puntos que, segundo o Tribunal Constitucional, deben establecerse para o adecuado exercicio das competencias relacionadas coa defensa da competencia, tres disposicións adicionais, unha disposición transitoria e unha disposición derradeira.

O artigo 1 establece os puntos de conexión que delimitan xenericamente o exercicio das competencias por parte do Estado e das comunidades autónomas. Estes puntos baséanse no fundamento xurídico sétimo da sentenza do 11 de novembro de 1999 segundo o cal, a competencia obxectiva que cabe atribuír ás comunidades autónomas en materia de defensa da competencia, está limitada a aquelas actuacións executivas que deban realizarse no territorio de cada comunidade autónoma e que non afecten ao mercado supraautonómico. Iso implica que a competencia do Estado se estende non só á normación, senón tamén a todas as actuacións executivas en relación con aquelas prácticas que poidan alterar a libre competencia no ámbito supraautonómico

ou no conxunto do mercado nacional, aínda que tales actuacións se realicen no territorio dunha comunidade autónoma.

Este principio é recoñecido como criterio xeral pola lei e esténdese ás competencias respecto dos procedementos que teñan por obxecto actuacións asociadas cos acordos prohibidos, as autorizacións singulares de acordos prohibidos, o abuso de posición dominante e o falseamento da libre competencia por actos desleais. Ademais, co fin de garantir o axeitado exercicio das competencias, a seguranza xurídica dos operadores económicos e a uniformidade na aplicación das normas, todo isto para minimizar os conflitos derivados da interpretación deste criterio xeral, a lei establece un conxunto de regras adicionais tendentes a aclarar cando unha conduta é competencia do Estado e cando o é dunha comunidade autónoma.

As devanditas regras, en definitiva, implican a atribución ao Estado da competencia relativa a condutas que poidan atentar contra a unidade de mercado nacional ou contra principios recoñecidos na Constitución tales como o establecemento dun equilibrio económico axeitado e xusto entre as diversas partes do territorio español, a liberdade de circulación e establecemento das persoas e a libre circulación de bens en todo o territorio nacional ou a igualdade de todos os españois no exercicio dos dereitos e no cumprimento dos deberes constitucionais.

O artigo 2 establece un mecanismo dinámico e equilibrado de resolución dos conflitos que a aplicación dos puntos de conexión poida xerar. Os procedementos de resolución de conflitos parten dunha recíproca e simétrica subministración de información acerca das denuncias ou solicitudes de autorización recibidas ou de actuacións practicadas de oficio entre os órganos competentes en materia de defensa da competencia de modo

que, se xorden diferenzas sobre quen debe instruír e resolver un determinado procedemento, unha vez transcorrido un prazo prudencial para o rigoroso estudo da cuestión, se emita un ditame non vinculante pola Xunta Consultiva en materia de conflitos. Prevese a participación da Administración do Estado na Xunta Consultiva en materia de conflitos non só nos supostos de controversia entre esta e as administracións autonómicas, senón entre os que eventualmente poidan opoñer ás comunidades autónomas entre si, por considerarse que neste caso se pode estar a debater sobre efectos supraautonómicos das condutas de que se trate.

A devandita Xunta Consultiva emitirá un ditame valorando a atribución da competencia de tramitación e resolución do procedemento de que se trate.

Se as administracións en conflito non asumen o resultado do ditame, contéplase unha remisión ao disposto na Lei orgánica 2/1979, do 3 de outubro, do Tribunal Constitucional, co fin de que sexa o alto tribunal quen decida acerca de que administración debe ser a que resolva o procedemento en cuestión a través da formulación dun conflito, positivo ou negativo, entre o Estado e as comunidades autónomas ou destas entre si. Non obstante, na medida en que se prevén outros procedementos de cooperación e coordinación entre as administracións en conflito, a elevación da cuestión ante o Tribunal Constitucional debe erixirse en última instancia de resolución das cuestións competenciais.

O artigo 3 regula a Xunta Consultiva en materia de conflitos, a cal, fiel á natureza arbitral deste órgano, é paritaria. Así, prevese a súa integración por un número igual de representantes designados tanto polo Estado como polas comunidades autóno-

mas, sendo flexible o número total en función das comunidades autónomas en conflito, todo isto coa finalidade de manter a citada paridade na súa composición.

O artigo 4 regula os aspectos institucionais relacionados coa execución por parte das comunidades autónomas das competencias en materia de defensa da competencia. Entre os devanditos aspectos resalta a posibilidade de que, por vía convencional, os órganos estatais colaboren con aquelas comunidades que non institucionalizasen os mecanismos orgánicos para desenvolver as súas competencias; a lei tamén establece o marco para a creación de institucións competentes en materia de defensa da competencia nas comunidades autónomas e aclara as normas de procedemento aplicables ás actuacións dos devanditos órganos.

Fiel ás directrices impostas polo Tribunal Constitucional, o artigo 5 regula tres tipos de mecanismos de coordinación para o harmónico desenvolvemento das competencias polo Estado e as comunidades autónomas; dun lado, crea o Consello de Defensa da Competencia, órgano que reúne representantes de todas as administracións territoriais con competencia na materia e cuxas funcións básicas se refiren á centralización da información relevante sobre a competencia nos mercados, á discusión dos criterios conducentes a lograr a axeitada coordinación na aplicación de lei e ao informe das disposicións que regulen cuestións relacionadas coa materia.

Doutro lado, o devandito precepto dedica un apartado especial aos mecanismos que aseguren a completa, simétrica e recíproca información acerca das condutas restritivas da libre competencia das que teñan coñecemento os órganos competentes, co fin de posibilitar o desenvolvemento das súas funcións.

Por último, o artigo 5 atribúe lexitimación ao Servizo de Defensa da Competencia para intervir nos procedementos tramitados polos órganos autonómicos, entendendo esta lexitimación como un instrumento de peche para evitar diferenzas na doutrina que se siga á hora de aplicar o ordenamento de defensa da competencia. Non cabe dúbida de que a uniformidade na aplicación das normas de defensa da competencia se erixe en elemento indispensable para garantir a unidade do mercado nacional e a igualdade das condicións básicas de exercicio da actividade económica.

VI

A disposición adicional primeira adapta as referencias en exclusiva ao Servizo e ao Tribunal de Defensa da Competencia que figuran no texto da Lei 16/1989 ante a nova realidade de órganos administrativos que se irán creando unha vez posto en práctica o modelo competencial previsto nesta lei.

A disposición adicional segunda reproduce o mandato do artigo 36.3 da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común, na medida en que impón a tradución ao castelán de todas as comunicacións e notificacións que os órganos de defensa da competencia das comunidades autónomas con lingua cooficial propia dirixan ao Tribunal e ao Servizo de Defensa da Competencia, pois iso implica a produción de efectos dos devanditos escritos fóra do territorio da respectiva comunidade autónoma.

A disposición adicional terceira deixa a salvo as competencias que a lexislación sectorial atribúe á Comisión do Mercado das Telecomunicacións.

A disposición transitoria única prevé o exercicio das competencias de execución correspondentes ás comunidades autónomas polos órganos estatais ata o momento en que aquelas que teñan previsión estatutaria constitúan os seus respectivos órganos de defensa da competencia; de non se prever este réxime supletorio, correríase o risco de incorrer nun baleiro normativo e orgánico que podería impedir a persecución de condutas que poidan chegar a menoscar a competencia en ámbitos autónomos.

Artigo 1. *Puntos de conexión.*

1. Corresponderalle ao Estado o exercicio das competencias recoñecidas na Lei 16/1989, do 17 de xullo, de defensa da competencia, respecto dos procedementos que teñan por obxecto as condutas previstas nos artigos 1, 6 e 7 da mencionada lei, cando as citadas condutas alteren ou poidan alterar a libre competencia nun ámbito supraautonómico ou no conxunto do mercado nacional, aínda cando o exercicio de tales competencias deba realizarse no territorio de calquera das comunidades autónomas.

2. En todo caso, considérase que se altera ou se pode alterar a libre competencia nun ámbito supraautonómico ou no conxunto do mercado nacional, nos seguintes casos:

a) Cando unha conduta altere ou poida alterar a libre competencia nun ámbito supraautonómico ou no conxunto do mercado nacional ou poida afectar a unidade de mercado nacional, entre outras causas, pola dimensión do mercado afectado, a cota de mercado da empresa correspondente, a modalidade e alcance da restrición da competencia, ou os seus efectos sobre os competidores efectivos ou potenciais e sobre os consumidores e usua-

rios, aínda cando tales condutas se realicen no territorio dunha comunidade autónoma.

b) Cando unha conduta poida atentar contra o establecemento dun equilibrio económico axeitado e xusto entre as diversas partes do territorio español, implicar medidas que directa ou indirectamente obstaculicen a libre circulación e establecemento das persoas e a libre circulación de bens en todo o territorio nacional, supón a compartimentación dos mercados ou menoscaba as condicións básicas que garantan a igualdade de todos os españois no exercicio dos dereitos e no cumprimento dos deberes constitucionais, aínda cando tales condutas se realicen no territorio dunha comunidade autónoma.

3. Corresponderalles ás comunidades autónomas con competencias na materia o exercicio no seu territorio das competencias recoñecidas na Lei 16/1989, do 17 de xullo, de defensa da competencia, respecto dos procedementos que teñan por obxecto as condutas previstas nos artigos 1, 6 e 7 da mencionada lei, cando as citadas condutas, sen afectar a un ámbito superior ao dunha comunidade autónoma ou ao conxunto do mercado nacional, alteren ou poidan alterar a libre competencia no ámbito da respectiva comunidade autónoma.

4. O exercicio das competencias relativas ás autorizacións ás que se refire o artigo 4 da Lei 16/1989, do 17 de xullo, de defensa da competencia, corresponderalle ao Estado ou ás comunidades autónomas, de acordo cos puntos de conexión establecidos neste artigo.

Non obstante, se despois de outorgada unha autorización por unha comunidade autónoma se alterasen as circunstancias determinantes da atribución competencial por afectar a conduta

autorizada a un ámbito supraautonómico ou ao conxunto do mercado nacional, será necesaria unha nova autorización, que lle corresponderá outorgar aos órganos estatais de defensa da competencia.

5. Corresponderá en todo caso ao Estado:

a) A aplicación das normas contidas no capítulo II e no capítulo III do título I da Lei 16/1989, do 17 de xullo, de defensa da competencia.

b) A autorización, mediante regulamentos de exención, de categorías de acordos, decisións, recomendacións, prácticas concertadas ou conscientemente paralelas a que se refire o artigo 5 da Lei 16/1989, do 17 de xullo, de defensa da competencia.

c) A representación en materia de defensa da competencia ante outras autoridades nacionais, foros e organismos internacionais e, en concreto, ante a Unión Europea, a OCDE, a OMC e a UNCTAD.

d) A aplicación en España dos artigos 81 e 82 do Tratado da Comunidade Europea e do seu dereito derivado, de acordo co disposto ao respecto no artigo 25.c) da Lei 16/1989, do 17 de xullo, de defensa da competencia¹.

Artigo 2. Resolución de conflitos.

1. As comunidades autónomas notificaranlle ao Servizo de Defensa da Competencia todas as denuncias e solicitudes de autorización singular recibidas en aplicación desta lei así como

¹ Redacción segundo Lei 62/2003, do 30 de decembro, de medidas fiscais, administrativas e da orde social.

aquelas condutas detectadas de oficio respecto das que existan indicios racionais de infracción, de acordo co establecido no artigo 5.dous. Na devandita notificación expresarase o órgano, estatal ou autonómico, que se considere competente.

O órgano competente da comunidade autónoma notificante poderá iniciar o procedemento correspondente, se no prazo de quince días o director do Servizo de Defensa da Competencia non comunica a súa opinión en contrario.

Se o director do Servizo de Defensa da Competencia considera da súa competencia a aplicación da Lei 16/1989, do 17 de xullo, de defensa da competencia, á conduta notificada, comunicarllo ao órgano notificante.

Entenderase que o órgano notificante mantén a súa competencia se no prazo de cinco días non remite as actuacións ao Servizo de Defensa da Competencia.

Se o órgano notificante mantívese a súa competencia sobre a devandita conduta, o órgano competente de calquera das administracións en conflito solicitará a convocatoria da xunta consultiva en materia de conflitos prevista no artigo 3, para que no prazo de quince días emita o seu informe.

Emitido o informe previsto no parágrafo anterior, no prazo de dez días o órgano estatal ou autonómico que se considere competente poderá iniciar o procedemento, sen prexuízo da aplicación do establecido no capítulo II do título IV da Lei orgánica 2/1979, do 3 de outubro, do Tribunal Constitucional.

2. O Servizo de Defensa da Competencia notificaralle aos órganos autonómicos correspondentes unha nota sucinta de todas as denuncias e solicitudes de autorización singular recibidas e

das actuacións practicadas de oficio; na devandita nota expresa-se o órgano, estatal ou autonómico, que se considere competente.

O órgano considerado competente na nota sucinta remitida polo Servizo de Defensa da Competencia poderá iniciar o procedemento se, no prazo de quince días, non recibe opinión en contrario de ningún outro órgano que solicite para si a competencia; para estes efectos, o Servizo de Defensa da Competencia dará traslado inmediato, se é o caso, da denuncia ou solicitude de autorización singular recibida ou das actuacións practicadas de oficio.

Se outro órgano autonómico se considera competente en relación coa devandita conduta, o Servizo de Defensa da Competencia ou os órganos autonómicos correspondentes solicitarán a convocatoria da Xunta Consultiva en materia de conflitos prevista no artigo 3, para que no prazo de quince días emita o seu informe.

Emitido o informe previsto no parágrafo anterior, no prazo de dez días o órgano estatal ou autonómico que se considere competente poderá iniciar o procedemento, sen prexuízo da aplicación do establecido no capítulo II do título IV da Lei orgánica 2/1979, do 3 de outubro, do Tribunal Constitucional.

3. Se o director do Servizo de Defensa da Competencia considera que a conduta notificada polo órgano competente dunha comunidade autónoma de acordo co disposto no artigo 5.dous non é da súa competencia senón da dunha comunidade autónoma distinta da notificante, comunicarállelo aos órganos competentes de ambas para que, se é o caso, manifesten ou manteñan a súa competencia sobre a devandita conduta no prazo de quince días.

Se os órganos de ambas as comunidades autónomas se consideran competentes sobre a dita conduta, o órgano estatal ou os órganos competentes de calquera das restantes administracións en conflito solicitará a convocatoria da Xunta Consultiva en materia de conflitos prevista no artigo 3, para que no prazo de quince días emita o seu informe.

4. Se o conflito se formulase con posterioridade á incoación do procedemento, incluso na fase de resolución, rexerá o disposto nos parágrafos anteriores. A convocatoria da xunta consultiva en materia de conflitos interromperá automaticamente o procedemento que, se é o caso, se estivese tramitando e suspenderá o prazo para resolver e notificar a resolución.

5. Unha vez incoados os expedientes sancionadores polos órganos competentes, poderán adoptar todas as medidas que coiden oportunas para que cesen as condutas infractoras; en especial advertirán o público das condutas que desen lugar ao acordo de incoación e das medidas adoptadas para o seu cesamento.

6. En todo caso, o disposto neste artigo enténdese sen prexuízo da utilización das vías xurisdiccionais pertinentes.

Artigo 3. A Xunta Consultiva en materia de conflitos.

1. A Xunta Consultiva en materia de conflitos é o órgano consultivo especializado no asesoramento, mediante ditame non vinculante, para a resolución dos conflitos de atribución de competencias que se susciten entre a Administración do Estado e das comunidades autónomas ou entre varias comunidades con ocasión da aplicación da lexislación de defensa da competencia.

No exercicio das súas funcións a Xunta poderá solicitar informe do Tribunal de Defensa da Competencia e dos órganos autonómicos correspondentes.

2. O presidente da Xunta Consultiva en materia de conflitos será nomeado polo ministro de Economía, oído o Consello de Defensa da Competencia, entre persoas de recoñecido prestixio e con ampla experiencia en materia de defensa da competencia. O seu voto será dirimente en caso de empate e o seu mandato será de cinco anos; non obstante, expirado o prazo do seu mandato, continuará no exercicio das súas funcións ata a toma de posesión do novo presidente.

3. A Xunta Consultiva en materia de conflitos estará composta polo presidente e os seguintes vogais:

a) Pola Administración xeral do Estado, un representante designado polo ministro de Economía, quen actuará como secretario.

b) Pola comunidade autónoma en conflito, dous representantes por ela designados.

Excepcionalmente, no suposto en que houberse máis dunha comunidade autónoma afectada polo conflito de competencias, designarase un só representante por cada unha delas. Se as comunidades autónomas en conflito foran tres ou máis, elevarase o número de representantes da Administración xeral do Estado para garantir a composición paritaria da Xunta. En todo o referente ao funcionamento, convocatoria, reunións e réxime de adopción de acordos da xunta Consultiva en materia de conflitos rexerá o disposto, en materia de órganos colexiados, no capítulo II do título II da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento

administrativo común, e no capítulo IV do título II de abril, de organización e funcionamento da Administración xeral do Estado.

Artigo 4. Aspectos institucionais da execución por parte das comunidades autónomas da Lei 16/1989, do 17 de xullo, de defensa da competencia.

1. O Servizo de Defensa da Competencia e o Tribunal de Defensa da Competencia poderán realizar convenios de colaboración cos órganos competentes das comunidades autónomas para a instrución e resolución dos procedementos que teñan por obxecto condutas que sexan competencia tanto do Estado coma destas últimas. Os devanditos convenios establecerán as formas e mecanismos concretos a través dos cales se instrumentará a referida colaboración.

2. Os procedementos de execución establecidos na Lei 16/1989, do 17 de xullo, de defensa da competencia, serán aplicables ás actuacións que desenvolvan os órganos competentes das comunidades autónomas.

Artigo 5. Mecanismos de coordinación.

Un. 1. O Consello de Defensa da Competencia é o órgano de colaboración, coordinación e información recíproca entre o Estado e as comunidades autónomas para promover a aplicación uniforme da lexislación de competencia.

O Consello de Defensa da Competencia actúa en pleno, que se reunirá polo menos unha vez ao ano. En todo o referente ao seu funcionamento, convocatoria, reunións e réxime de adop-

ción de acordos, reixerá o disposto, en materia de órganos colegiados, no capítulo II do título II da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común, e no capítulo IV do título II da Lei 6/1997, do 14 de abril, de organización e funcionamento da Administración xeral do Estado.

2. O Pleno do Consello de Defensa da Competencia estará constituído polos seguintes membros:

Un representante de cada unha das comunidades autónomas con competencias en materia de defensa da competencia.

Un número igual de representantes de la Administración xeral do Estado nomeados polo ministro de Economía, entre os cales figurarán o director do Servizo de Defensa da Competencia, que o presidirá, e tres vogais do Tribunal de Defensa da Competencia designados polo seu presidente.

Un secretario, con voz pero sen voto, nomeado polo ministro de Economía.

3. O Consello de Defensa da Competencia, como órgano de participación e colaboración entre a Administración xeral do Estado e as comunidades autónomas, asumirá as seguintes funcións:

Realizar o seguimento periódico da política de defensa da competencia por parte das distintas administracións públicas.

Promover o intercambio de información e a realización e publicación de estudos nos que se poñan de manifesto os criterios seguidos polas distintas administracións en aplicación da normativa de defensa da competencia e, se é o caso, a necesidade de facer que estes sexan uniformes.

Informar sobre os proxectos de disposicións de carácter xeral que afecten as materias da defensa da competencia nas que as comunidades autónomas teñen competencias de execución.

d) Elaborar directrices sobre a interpretación do punto 2 do artigo 1 desta lei².

Dous. Co fin de facilitar a aplicación desta lei, establécense os seguintes mecanismos de información recíproca:

a) As comunidades autónomas remitiranlle ao Servizo de Defensa da Competencia copia de todas as denuncias e solicitudes de autorización singular recibidas en aplicación desta lei. Así mesmo, notificaranlle ao Servizo de Defensa da Competencia aquelas condutas detectadas de oficio respecto das que existan indicios racionais de infracción.

b) A Comisión Nacional da Competencia remitiranlle aos órganos autonómicos unha nota sucinta das actuacións practica-das de oficio e copia de todas as denuncias, respecto das que existan indicios racionais de infracción, que se refiran a condutas que afecten a súa respectiva comunidade autónoma³.

c) Cando a conduta prevista nos puntos a) e b) fose detectada de oficio, a notificación consistirá nunha descrición da conduta detectada, con indicación das partes, do ámbito ao que se estende e dos motivos que xustifican a iniciación do expediente.

² A redacción deste punto procede da Disposición adicional décima, Un, da Lei 15/2007, de 3 de xullo, de defensa da competencia.

³ A redacción desta letra procede da Disposición adicional décima, Dous, da Lei 15/2007, do 3 de xullo, de defensa da competencia.

d) O Servizo de Defensa da Competencia comunicaralle aos órganos autonómicos correspondentes os expedientes incoados que afecten o seu territorio.

Tres. Co obxecto de procurar a aplicación uniforme da Lei de defensa da competencia, o Servizo de Defensa da Competencia poderá comparecer, en calidade de interesado, nos procedementos administrativos tramitados polos órganos de defensa da competencia das comunidades autónomas.

Os órganos autonómicos deberán comunicarlle ao Servizo de Defensa da Competencia os acordos e resolucións adoptados, tanto na fase de instrución coma de resolución que poñan fin ao procedemento, co fin de que este poida exercer, se é o caso, o recurso contra os devanditos acordos ante as instancias correspondentes.

Catro. A Comisión Nacional da Competencia, no exercicio das funcións que lle son propias, solicitará do órgano autonómico informe preceptivo, non vinculante, para emitir no prazo de vinte días, en relación con aquelas condutas previstas nos artigos 1, 2 e 3 da Lei de defensa da competencia e os artigos 81 e 82 do Tratado da Comunidade Europea que afectando un ámbito supraautonómico ou o conxunto do mercado nacional, incidan de forma significativa no territorio da respectiva comunidade autónoma.

Para isto, a Comisión Nacional da Competencia remitiralle ao órgano autonómico da respectiva comunidade autónoma copia do prego de concreción de feitos e, se é o caso, da denuncia e dos documentos e probas practicadas que consten no expediente, indicándose este feito na notificación aos interesados do citado prego.

A Comisión Nacional da Competencia comunicarlle, ao órgano autonómico da respectiva comunidade autónoma os acordos e resolucións adoptados, tanto na fase de instrución coma de resolución, que poñan fin ao procedemento, respecto destas condutas⁴.

DISPOSICIÓN ADICIONAL PRIMEIRA. *Referencias ao Tribunal e ao Servizo de Defensa da Competencia contidas na Lei 16/1989, do 17 de xullo, de defensa da competencia.*

1. As referencias ao Tribunal de Defensa da Competencia e ao Servizo de Defensa da Competencia que se conteñen nos artigos da Lei 16/1989, do 17 de xullo, de defensa da competencia, que se enumeran a continuación, entenderanse efectuadas aos órganos das comunidades autónomas con competencias na materia, cando as potestades administrativas e os procedementos nelles regulados se exerzan ou tramiten en relación con condutas que, de acordo co disposto no artigo 1 desta lei, sexan competencia das comunidades autónomas:

Artigo 4

Artigo 38

Artigo 7

Artigo 39

Artigo 9

Artigo 40

⁴ A redacción deste punto procede da Disposición adicional décima, Tres, da Lei 15/2007, do 3 de xullo, de defensa da competencia.

Artigo 10

Artigo 41

Artigo 11

Artigo 42

Artigo 12

Artigo 43

Artigo 13

Artigo 44

Artigo 29

Artigo 45

Artigo 31

Artigo 46

Artigo 32

Artigo 47

Artigo 33

Artigo 48

Artigo 34

Artigo 49

Artigo 36

Artigo 51 bis

Artigo 36 bis

Artigo 53

Artigo 37

Artigo 56

2. Os órganos que nas comunidades autónomas exerzan as funcións que no Estado se atribúan ao Tribunal de Defensa da Competencia deberán actuar con independencia, cualificación profesional e sometemento ao ordenamento xurídico.

DISPOSICIÓN ADICIONAL SEGUNDA. *Tradución ao castelán das comunicacións e notificacións das comunidades autónomas con lingua cooficial dirixidas ao Servizo de Defensa da Competencia.*

En cumprimento do disposto no parágrafo 3 do artigo 36 da LRXAPAC todas as comunicacións e notificacións dos órganos competentes das comunidades autónomas dirixidas ao Servizo de Defensa da Competencia e ao Tribunal de Defensa da Competencia contidos nesta lei deberán ser traducidas ao castelán.

DISPOSICIÓN ADICIONAL TERCEIRA. *Competencias atribuídas á Comisión do Mercado das Telecomunicacións.*

O disposto nesta lei enténdese sen prexuízo das competencias que a lexislación específica lle atribúe á Comisión do Mercado das Telecomunicacións.

DISPOSICIÓN TRANSITORIA ÚNICA.

Mentres as comunidades autónomas non constitúan os seus respectivos órganos de defensa da competencia, o Estado seguirá exercendo as competencias que lles correspondan.

DISPOSICIÓN DERRADEIRA ÚNICA. Entrada en vigor

Esta lei entrará en vigor aos tres meses da súa publicación no Boletín Oficial del Estado.

Por tanto, mando a todos os españois, particulares e autoridades que cumbran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 21 de febreiro de 2002.

- Juan Carlos R. -

O presidente do Goberno,

José María Aznar López.

**LEI 6/2004, do 12 de xullo, reguladora dos órganos
de defensa da competencia da Comunidade
Autónoma de Galicia.**

(DOG n.º 141, do 12-07-2004.

Corrección de erros: DOG n.º 199, do 13-10-2004.

DOG n.º 203, do 19-10-2004)

O Tribunal Constitucional, na sentenza número 208, do 11 de novembro de 1999, declarou a inconstitucionalidade da cláusula «en todo ou en parte do mercado nacional» contida expresamente ou por remisión nos artigos 4, 7, 9, 10, 11 e 25, letras a) e c), da Lei 16/1989, do 17 de xullo, de defensa da competencia. A inconstitucionalidade deriva da atribución ao Estado da totalidade da competencia executiva na materia «defensa da competencia», co que se invaden, deste xeito, as competencias que neste campo deben recoñecérselles ás comunidades autónomas que, en virtude dos seus propios estatutos, asumisen a competencia sobre a materia «comercio interior».

Cumprindo o mandato contido na citada sentenza do Tribunal Constitucional, as Cortes Xerais aprobaron a Lei 1/2002, do 21 de febreiro, de coordinación das competencias do Estado e das comunidades autónomas en materia de defensa da competencia. Esta norma establece os mecanismos para que as comunidades autónomas que dispoñan de competencias de execución na materia poidan facer efectivo o seu exercicio.

A Comunidade Autónoma de Galicia, ao abeiro do disposto no artigo 30.I.4 do seu Estatuto de autonomía, asumiu competencias executivas sobre defensa da competencia. En particular, correspóndelle o exercicio, dentro do seu territorio, de todas as actuacións executivas de carácter administrativo respecto das condutas previstas nos artigos 1, 6 e 7 da Lei de defensa da competencia, así como o exercicio das competencias relativas ás autorizacións singulares ás que se refire o artigo 4 desa lei, cando tales condutas limiten a libre competencia no ámbito da Comunidade Autónoma, e non afecten un ámbito supraautonómico ou o conxunto do mercado nacional español.

Esta lei ten por obxecto exercitar as devanditas competencias, para o que se crean o Tribunal Galego de Defensa da Competencia e o Servizo Galego de Defensa da Competencia, dentro dun sistema de aplicación compartida da Lei de defensa da competencia, de acordo cos criterios de conexión e cos mecanismos de coordinación, cooperación e información recíproca establecidos na Lei de coordinación das competencias do Estado e das comunidades autónomas nesta materia. Estes órganos serán os encargados da instrución e da resolución dos expedientes: o Tribunal de Defensa da Competencia como organismo autónomo, independente, de resolución e proposta, e o Servizo de Defensa da Competencia, como órgano xerarquizado, de instrución e de vixilancia, integrado na estrutura orgánica da consellaría competente en materia de economía e facenda.

A previsión estatutaria sería de por si razón suficiente para proceder á creación de tales órganos, pois as competencias asúmense para seren exercitadas. Ademais, o desenvolvemento da economía galega exige a maior eficiencia e vixilancia dos mercados por unha autoridade próxima e coñecedora do contorno. E

todo iso constitúe un argumento decisivo a prol da creación de órganos propios de defensa da competencia cunha estrutura sinxela que poidan atender as necesidades da sociedade e da economía galegas. Polo demais, a creación dos órganos autonómicos non ten por que supoñer unha perda de eficacia na aplicación da Lei de defensa da competencia. Pola contra, se todas as instancias concorrentes actúan baixo o principio de lealdade constitucional, incrementarase tal eficacia. Neste sentido, a Unión Europea ten publicado unha chea de normas de diverso rango sobre a rede de autoridades da competencia e da cooperación entre elas, para salientar que a descentralización na execución implicará unha maior e máis eficaz aplicación das regras da competencia en toda a Unión Europea. Abonda citar como exemplo desta política o Regulamento (CE) 1/2003, do 14 de decembro de 2002, relativo á aplicación das normas sobre competencia previstas nos artigos 81 e 82 do Tratado (DOCE L1/1, do 4 de xaneiro de 2003). Para iso só é preciso articular os criterios de conexión e os mecanismos de cooperación e intercambio de información adecuados para tal fin, partindo do principio de que debe coñecer a autoridade mellor colocada para iso, que non é outra que a do territorio no cal a conduta restritiva produce, con carácter exclusivo ou principal, os seus efectos negativos sobre as condicións de competencia reinantes no mercado.

Polo que respecta á configuración xurídica do Tribunal Galego de Defensa da Competencia, optouse por crear un organismo autónomo dotado de personalidade xurídica propia como solución máis idónea para reforzar a súa imaxe de independencia ante o mercado. É precisamente esta opción a que determina que o tribunal se teña que regular nunha norma con rango de lei. Pola súa parte, o Servizo Galego de Defensa da Competencia

non se integra na estrutura do organismo, senón que permanece na consellaría competente en materia de economía e facenda, de modo que ambas fases do procedemento, a instrución e a resolución, se desenvolven de xeito separado e independente.

No título I regúlase o Tribunal Galego de Defensa da Competencia. O capítulo I deste título regula a natureza e funcións do tribunal, o capítulo II a súa organización. As funcións do presidente ou presidenta están definidas no capítulo III e o funcionamento do tribunal no capítulo IV. Finalmente o capítulo V deste título está dedicado ao réxime económico e de persoal e contratación. O título II refírese ao Servizo Galego de Defensa da Competencia, a súa natureza e funcións, así como ao Rexistro Galego de Defensa da Competencia, incluído na estrutura do servizo. O título III inclúe as disposicións xerais, que afectan ambos órganos. O texto péchase cunha disposición transitoria e dúas disposicións derradeiras.

Por todo o exposto o Parlamento de Galicia aprobou e eu, de conformidade co artigo 13.2 (do Estatuto de Galicia e co artigo 24 da Lei 1/1983, do 23 de febreiro, reguladora da Xunta e do seu presidente, promulgo en nome de El-Rei a Lei reguladora dos órganos de defensa da competencia da Comunidade Autónoma de Galicia.

TÍTULO I

Do Tribunal Galego de Defensa da Competencia

CAPÍTULO I

Natureza e funcións

Artigo 1º.- *Natureza xurídica.*

1. Créase o Tribunal Galego de Defensa da Competencia como organismo autónomo de carácter administrativo, dotado de personalidade xurídica e orzamento propios, con capacidade de obrar e plena independencia no exercicio das súas competencias.

2. O Tribunal Galego de Defensa da Competencia adscríbese á consellaría competente en materia de economía e facenda.

Artigo 2º.- *Fins.*

O Tribunal Galego de Defensa da Competencia ten como fin xeral preservar o funcionamento competitivo dos mercados no ámbito territorial da Comunidade Autónoma de Galicia, garantindo a existencia neles dunha competencia efectiva.

Artigo 3º.- *Funcións.*

De acordo co réxime establecido na Lei de coordinación das competencias do Estado e das comunidades autónomas en materia de defensa da competencia, correspóndelle ao tribunal:

1. Resolver os procedementos sancionadores que teñan por obxecto:

a) Acordos, decisións ou recomendacións colectivas, ou prácticas concertadas ou conscientemente paralelas, prohibidas no número 1 do artigo 1 da Lei de defensa da competencia.

b) Condutas de explotación abusiva por unha ou varias empresas da súa posición de dominio no mercado, ou dunha situación de dependencia económica, prohibidas ambas no artigo 6 da Lei de defensa da competencia.

c) Actos de competencia desleal que por falsearen a libre competencia resulten prohibidos conforme o artigo 7 da Lei de defensa da competencia.

Así mesmo, o tribunal, por proposta do Servizo Galego de Defensa da Competencia, poderá adoptar, consonte o establecido na lexislación estatal, as medidas preventivas necesarias tendentes a aseguraren a eficacia da resolución que se dite no seu momento.

2. Resolver os procedementos en materia de autorización de acordos, decisións, recomendacións e prácticas ás que se refire o artigo 1 da Lei de defensa da competencia, nos supostos e cos requisitos previstos no artigo 3 da mencionada lei.

3. As seguintes competencias consultivas e de emisión de informes:

a) Emitir informe, preceptivamente, sobre os proxectos de lei polos que se modifique ou derroque, total ou parcialmente, este texto legal, así como os proxectos de normas regulamentarias que o desenvolvan.

b) Emitir informe nos procedementos de control das operacións de concentración económica regulados na Lei de defensa da competencia cando así o solicite o Tribunal de Defensa da Competencia da Administración xeral do Estado.

c) Enviarlle ao Tribunal de Defensa da Competencia da Administración xeral do Estado a información que lle poida solicitar no marco do procedemento de control de concentracións regulado na Lei de defensa da competencia.

d) Solicitar comparecer como parte interesada nos procedementos de control das operacións de concentración económica regulados na Lei de defensa da competencia, cando o proxecto ou a operación afecte empresas radicadas ou con establecementos abertos no territorio da Comunidade galega.

e) Emitir, por requirimento do Servizo de Defensa da Competencia da Administración xeral do Estado, o informe preceptivo, non vinculante, en relación con aquelas condutas que, afectando un ámbito supraautonómico ou o conxunto do mercado nacional, incidan, de forma significativa, no territorio da Comunidade Autónoma de Galicia, á que se refire o artigo 5.4 da Lei de coordinación de competencias do Estado e das comunidades autónomas en materia de defensa da competencia.

f) Emitir informe con carácter non vinculante sobre a apertura de grandes establecementos comerciais no ámbito territorial da Comunidade Autónoma de Galicia.

g) Realizar as funcións de arbitrase, tanto de dereito coma de equidade, que lle encomenden as leis.

h) Elaborar o informe que, por pedimento do órgano xudicial competente, prevé o artigo 13 da Lei de defensa da competencia sobre as eventuais indemnizacións de danos e perdas derivadas das condutas previstas nos artigos 1, 6 e 7 da mencionada lei, cando os procedementos que teñan por obxecto tales condutas prohibidas lle correspondesen á Comunidade Autónoma de Galicia, de acordo cos puntos de conexión establecidos na Lei de coordinación das competencias do Estado e das comunidades autónomas en materia de defensa da competencia.

i) Emitir informe, con carácter facultativo e non vinculante, sobre os proxectos de concesión de axudas a empresas con cargo a recursos públicos, en relación cos seus efectos sobre as condicións de competencia, sen prexuízo das competencias que nesta materia lle corresponden ao Tribunal de Defensa da Competencia da Administración xeral do Estado e á Comisión Europea. Para estes efectos, o concepto de axuda pública será o que define o artigo 19.2 da Lei de defensa da competencia.

j) Elaborar unha memoria anual.

k) Remitirlle anualmente ao Parlamento a memoria de actividades e un informe sobre a situación da competencia en Galicia.

4. Outorgar as autorizacións singulares previstas no artigo 4 da Lei de defensa da competencia, de acordo co establecido na Lei de coordinación das competencias do Estado e das comunidades autónomas na materia.

Así mesmo, corresponderalle asumir todas aquelas competencias que lle atribúa a lexislación aplicable en materia de defensa da competencia.

CAPÍTULO II

Organización

Artigo 4º.- Composición.

1. O Tribunal Galego de Defensa da Competencia estará rexido polo pleno, integrado polo presidente ou presidenta e dous vogais.

2. O presidente ou a presidenta e os vogais teñen a consideración de altos cargos e serán nomeados polo Consello da Xunta de Galicia, por proposta do conselleiro competente en materia de economía e facenda, entre xuristas, economistas e outros profesionais de recoñecido prestixio con máis de dez anos de exercicio profesional.

3. O nomeamento do presidente ou presidenta e dos vogais será por un período de cinco anos, renovable por unha soa vez. Non obstante, ao expirar o prazo do seu mandato continuarán no exercicio das súas funcións deica a toma de posesión dos novos vogais ou, se é o caso, do presidente ou presidenta.

O presidente ou presidenta, nos casos de vacante, ausencia ou enfermidade e agás delegación expresa nalgún dos vogais, será substituído polo vogal de maior antigüidade e, a igualdade de antigüidade, polo de maior idade.

4. Os membros do tribunal exercerán a súa función con dedicación absoluta e estarán sometidos ao réxime de incompatibilidades establecido con carácter xeral para os altos cargos da Administración autonómica.

5. O tribunal estará asistido por un secretario.

Artigo 5º.- Causas de cesamento e suspensión no exercicio do cargo.

1. Os cargos de presidente ou presidenta e vogal son inamovibles, sen que poidan ser cesados, suspendidos nin declarados incapaces, agás nos casos e na forma previstos nas leis.

2. O presidente ou presidenta e os vogais cesarán no seu cargo:

a) Por renuncia.

b) Por expiración do termo do seu mandato.

c) Por incompatibilidade sobrevida, estimada por decisión administrativa ou xudicial firme, de acordo co réxime de incompatibilidades de altos cargos.

d) Por teren sido condenados por delito.

e) Por incapacidade permanente.

f) Por destitución, acordada polo Consello da Xunta de Galicia, por iniciativa, polo menos, dalgún membro do tribunal, por incumprimento grave dos deberes do seu cargo.

3. O presidente ou presidenta e os vogais do Tribunal Galego de Defensa da Competencia só poderán ser suspendidos no exercicio do seu cargo:

a) Cando se ditase contra eles auto de procesamento ou de apertura de xuízo oral en procedementos por delito.

b) Cando se acorde en expediente disciplinario ou de declaración de incapacidade transitoria.

c) Por sentenza firme condenatoria que imponha a suspensión como pena principal ou accesoria.

CAPÍTULO III

O presidente ou presidenta do Tribunal Galego de Defensa da Competencia

Artigo 6º.- Funcións.

1. Correspóndenlle ao presidente ou presidenta do tribunal as seguintes funcións:

a) A representación ordinaria deste e a convocatoria das sesións do Pleno⁵.

b) Manter a boa orde e o goberno do tribunal, velando polo adecuado cumprimento e a aplicación das súas normas de organización e funcionamento.

c) Representar a Comunidade Autónoma de Galicia no Consello de Defensa da Competencia, creado pola Lei 1/2002, do 21 de febreiro, de coordinación das competencias do Estado e das comunidades autónomas en materia de defensa da competencia.

d) A xefatura do persoal do organismo.

e) A ordenación do gasto e autorización de ingresos.

f) Presentar a memoria anual do tribunal mediante comparecencia perante a Comisión de Economía do Parlamento de Galicia antes do 30 de xuño de cada ano, na que dará conta das actividades do tribunal no exercicio anterior e dos seus obxectivos para o seguinte.

2. O presidente ou presidenta do tribunal poderá delegar en calquera dos vogais as funcións que considere adecuadas.

CAPÍTULO IV

Funcionamento

Artigo 7º.- *Funcionamento do tribunal.*

1. O pleno do tribunal quedará validamente constituído cando estea presente o presidente ou presidenta e a metade polo

⁵ Corrección de erros: DOG nº 199, do 13-12-2004.

menos dos vogais. Nos casos de substitución do presidente ou presidenta previstos no artigo 4.3, para a válida constitución do tribunal, deberán estar presentes os dous vogais.

Os acordos adoptaranse por maioría de votos dos asistentes. No caso de empate decidirá o voto de quen presida.

2. O seu funcionamento regularase por esta lei e pola normativa de desenvolvemento dela e, no seu defecto, pola lexislación aplicable aos órganos colexiados das administracións públicas.

3. Actuará como secretario un funcionario do corpo superior da Administración da Xunta de Galicia adscrito á consellería competente en materia de economía e facenda.

CAPÍTULO V

Réxime económico e de persoal

Artigo 8º.- *Dos recursos do tribunal.*

Para o cumprimento dos seus fins, o Tribunal Galego de Defensa da Competencia dispoñerá dos seguintes recursos económicos:

a) As consignacións orzamentarias que lle sexan asignadas nos orzamentos xerais da Comunidade Autónoma de Galicia.

b) Os bens e dereitos que constitúan o seu patrimonio, así como, se é o caso, os produtos e as rendas deles.

c) Os ingresos propios que estea autorizado a percibir.

d) Calquera outro recurso que lle poida corresponder, de conformidade co previsto nas leis.

Artigo 9º.- *Do réxime orzamentario e contable.*

1. O Tribunal Galego de Defensa da Competencia elaborará anualmente un anteproxecto de orzamento coa estrutura que sinala a consellaría competente en materia de economía e facenda e remitirallo a esta para, se é o caso, proceder á súa elevación ao Consello da Xunta e posterior remisión ao Parlamento integrado nos orzamentos xerais da Comunidade Autónoma.

2. Correspóndelle ao tribunal a administración, a xestión e a recadación dos seus propios dereitos económicos así como a autorización dos gastos contidos nos seus orzamentos e a ordenación dos seus pagamentos.

3. O seu réxime orzamentario, económico-financeiro e de contabilidade será o establecido para os organismos autónomos na Lei de réxime financeiro e orzamentario de Galicia.

Artigo 10º.- *Do persoal e da contratación.*

O persoal ao servizo do Tribunal Galego de Defensa da Competencia será funcionario ou laboral nos mesmos termos que os establecidos pola normativa aplicable no ámbito da Comunidade Autónoma de Galicia.

A contratación do tribunal rexerese polas normas xerais de contratación das administracións públicas.

TÍTULO II

Do Servizo Galego de Defensa da Competencia

Artigo 11º.-Natureza.

Créase o Servizo Galego de Defensa da Competencia, dentro da estrutura orgánica da consellaría competente en materia de economía e facenda da Xunta de Galicia. O seu nivel e estrutura interna serán establecidos pola normativa de desenvolvemento desta lei.

Artigo 12º.- Funcións.

Correspóndelle ao Servizo Galego de Defensa da Competencia a investigación e vixilancia dos mercados e mais a instrución dos expedientes sancionadores e de autorización en materia de defensa da competencia.

En concreto, o servizo levará a cabo as seguintes funcións:

a) Instruír os expedientes por condutas incluídas no ámbito de aplicación desta lei, consonte os procedementos en materia de acordos e prácticas prohibidas e autorizadas establecidos na Lei de defensa da competencia.

b) Vixiar a execución e o cumprimento das resolucións que se adopten en aplicación desta lei.

c) Levar o Rexistro Galego de Defensa da Competencia.

d) Auxiliar o tribunal na execución das súas competencias consultivas, de estudo e emisión de informes.

e) Promover e acordar a terminación convencional dos procedementos tramitados como consecuencia de condutas prohibidas pola Lei de defensa da competencia.

f) Colaborar, no ámbito das súas funcións, cos organismos homónimos das comunidades autónomas e da Administración xeral do Estado. En especial, correspóndelle ao servizo a competencia para realizar e recibir as notificacións ás que se refiren os artigos 2.1, parágrafo primeiro, e 2.2, parágrafo primeiro, da Lei 1/2002, do 21 de febreiro.

Artigo 13º.- *Deber de colaboración e funcións de investigación e inspección.*

1. Toda persoa natural ou xurídica ten o deber de colaborar co Servizo de Defensa da Competencia, segundo o establecido no artigo 32 da Lei de defensa da competencia.

2. Os funcionarios autorizados polo Servizo de Defensa da Competencia para realizar funcións de investigación e inspección actuarán de acordo co disposto nos artigos 33 e 34 da mesma lei.

Artigo 14º.- *Do rexistro.*

1. Créase o Rexistro Galego de Defensa da Competencia, no que se inscribirán os acordos, as decisións, as recomendacións e prácticas autorizadas polo tribunal e mais os que declarase prohibidos total ou parcialmente, así como os acordos adoptados polo servizo que non teñan sido obxecto de recurso.

2. O rexistro será xestionado polo servizo. Para estes efectos, o tribunal daralle traslado das súas resolucións.

3. O rexistro será público. A publicidade farase efectiva mediante consulta ou certificación.

TÍTULO III

Disposicións xerais

Artigo 15º.- Normas de procedemento.

Os órganos galegos de defensa da competencia aplicaranlles aos procedementos que tramiten as normas de procedemento establecidas na lexislación estatal na materia e, con carácter supletorio, o que dispoña a normativa sobre procedemento administrativo común.

Artigo 16º.- Recursos.

1. Os actos do servizo que decidan directa ou indirectamente o fondo do asunto, determinen a imposibilidade de continuar o procedemento ou produzan indefensión poderán ser obxecto de recurso en alzada perante o tribunal nos termos que establece a normativa aplicable en materia de defensa da competencia.

2. A adopción de medidas preventivas e as resolucións definitivas que dite o tribunal esgotan a vía administrativa e contra elas poderanse interpoñer os recursos establecidos na normativa sobre procedemento administrativo común.

Artigo 17º.- *Publicación no Diario Oficial de Galicia.*

As resolucións sancionadoras do Tribunal Galego de Defensa da Competencia publicaranse no Diario Oficial de Galicia. O tribunal poderá así mesmo acordar a publicación das súas resolucións non sancionadoras.

Artigo 18º.- *Representación na Xunta Consultiva en materia de conflitos.*

O conselleiro competente en materia de economía e facenda da Xunta de Galicia nomeará os representantes da Comunidade Autónoma na Xunta Consultiva en materia de conflitos de entre os integrantes dos órganos autonómicos de defensa da competencia.

Artigo 19º.- *Convenios de colaboración.*

O Tribunal Galego de Defensa da Competencia poderá subscribir convenios de colaboración con outros órganos con competencia na materia para a instrución e a resolución dos procedementos que teñan por obxecto condutas que sexan competencia das partes asinantes. Os convenios establecerán as formas e os mecanismos concretos a través dos que se instrumentará esta colaboración.

Artigo 20º.- *Relacións coas administracións públicas.*

As administracións públicas están obrigadas a subministrárenlles aos órganos de defensa da competencia regulados nesta lei toda a información que requiran para o exercicio das súas funcións, así como os informes que lles soliciten. Así mesmo, calquera organismo que teña coñecemento de feitos que poidan ser contrarios ás previsións desta lei daralle traslado ao Servizo

Galego de Defensa da Competencia de toda a información e documentación de que dispoña, co fin de que, de proceder, se inicie a tramitación dos correspondentes expedientes.

Artigo 21º.- Deber de segredo.

Todas as persoas que tomen parte na tramitación dos expedientes previstos nesta lei ou que coñezan tales expedientes por razón da súa profesión ou cargo están obrigadas a gardaren segredo. A violación deste deber de sigilo considerarase falta disciplinaria moi grave.

Disposición transitoria

Nomeamento do primeiro tribunal.

No prazo de tres meses desde a publicación desta lei no Diario Oficial de Galicia, o Consello da Xunta de Galicia nomeará o presidente ou presidenta e os vogais do tribunal.

Disposicións derradeiras

Primeira.- Desenvolvemento regulamentario.

Autorízase o Consello da Xunta de Galicia, por proposta do conselleiro competente en materia de economía e facenda, para ditar as disposicións necesarias para o desenvolvemento e a execución desta lei.

Segunda.- Entrada en vigor.

Esta lei entrará en vigor aos tres meses da súa publicación no Diario Oficial de Galicia.

**Decreto 20/2005, do 3 de febreiro,
de desenvolvemento da Lei 6/2004, do 12 de xullo,
reguladora dos órganos de defensa da competencia da
Comunidade Autónoma de Galicia.**

DOG n.º 32, do 16-02-2005

A Lei 6/2004, do 12 de xullo, reguladora dos órganos de defensa da competencia da Comunidade Autónoma de Galicia, creou o Tribunal Galego de Defensa da Competencia, como organismo autónomo de carácter administrativo adscrito á Consellería de Economía e Facenda, que ten como fin xeral preservar o funcionamento competitivo dos mercados no ámbito territorial da Comunidade Autónoma de Galicia, garantindo a existencia neles dunha competencia efectiva. Procede neste momento desenvolver a súa estrutura orgánica, co fin de acadar un eficaz cumprimento das súas funcións.

Polo tanto, por proposta do conselleiro de Economía e Facenda, tras o informe favorable do Tribunal Galego de Defensa da Competencia e demais informes preceptivos, e logo de deliberación do Consello da Xunta de Galicia na súa reunión do día tres de febreiro de dous mil cinco,

DISPOÑO:

Artigo 1º

O Tribunal Galego de Defensa da Competencia é un organismo autónomo de carácter administrativo, adscrito á Conselle-

ría de Economía e Facenda, ao que lle corresponden as competencias e funcións que en materia de defensa da competencia lle atribúe a Lei 6/2004, do 12 de xullo, reguladora dos órganos de defensa da competencia da Comunidade Autónoma de Galicia.

Ademais, o tribunal poderá:

-Comunicarlle ao Servizo Galego de Defensa da Competencia aquelas actividades das que teña coñecemento que poidan dar lugar á instrución dun expediente por condutas incluídas no ámbito de aplicación da Lei 6/2004.

-Promover a realización de estudos en materia de competencia.

-Difundir na sociedade os beneficios que comporta a libre competencia.

Artigo 2º

Para o desempeño das súas funcións, o Tribunal Galego de Defensa da Competencia estrutúrase nos seguintes órganos de dirección:

I. O presidente do Tribunal Galego de Defensa da Competencia.

II. O Pleno do Tribunal Galego de Defensa da Competencia.

Artigo 3º.- O presidente do Tribunal Galego de Defensa da Competencia.

1. O presidente do tribunal, que ten a consideración de alto cargo, é o xefe superior do organismo. Ademais das atribucións

que lle confire o artigo 6 da Lei 6/2004, do 12 de xullo, terá as demais funcións que lle poidan corresponder, segundo a lexislación vixente.

2. Do presidente depende a Secretaría Xeral, con rango de subdirección xeral, á que lle corresponden as seguintes funcións:

a) A xestión dos recursos humanos e materiais asignados ao tribunal, incluída a contratación administrativa.

b) A xestión orzamentaria, financeira, contable e patrimonial do organismo autónomo, así como a elaboración do anteproxecto de orzamentos do tribunal, o seguimento e control da súa execución e a xustificación das contas xerais.

c) A asistencia técnica ao presidente en cantos asuntos lle encomende, en especial os de natureza xurídica, xestión económica e réxime interior.

Artigo 4º.- O Pleno do Tribunal Galego de Defensa da Competencia.

1. O Tribunal Galego de Defensa da Competencia está rexido polo Pleno, integrado polo presidente ou presidenta e dous vogais, de acordo co establecido nos artigos 4 e 5 da Lei 6/2004, do 12 de xullo.

2. Correspóndenlle ao Pleno, ademais de elaborar as memorias e aprobar as resolucións, medidas, ditames e informes aos que fai referencia o artigo 3 da Lei 6/2004, do 12 de xullo, as seguintes funcións:

a) Elaborar o seu regulamento de réxime interior, que regulará o funcionamento do Pleno e, en particular, o réxime de

convocatoria e sesións, de acordo co establecido na Lei 6/2004, do 12 de xullo, e na Lei 30/1992, do 26 de novembro.

b) Resolver sobre as recusacións do presidente e os vogais.

c) Nomear e acordar o cesamento do secretario do Pleno.

d) Propoñer ou, de ser o caso, informar o proxecto de relación de postos de traballo do persoal ao servizo do tribunal.

e) Preparar o anteproxecto de orzamentos do tribunal.

f) Manter relacións cos outros organismos análogos.

3. Actuará como secretario do Pleno un funcionario do corpo superior da Administración da Xunta de Galicia adscrito á Consellería de Economía e Facenda, con titulación de licenciado en dereito, que poderá ser o secretario xeral do organismo.

Ao secretario corresponderalle, en xeral, o exercicio das competencias que aos secretarios dos órganos colexiados administrativos lles atribúe a Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.

O secretario asistirá o Pleno, o Presidente e os vogais na preparación das reunións do Pleno, ao que asistirá con voz pero sen voto, e asesorará sobre a legalidade dos actos e acordos que se sometan a este, cuidando da observancia dos trámites e prazos dos procedementos.

Ademais, será responsable da custodia dos expedientes, actuacións e documentos do tribunal e da tramitación dos asuntos relacionados coas funcións deste.

En caso de ausencia, vacante ou enfermidade, o secretario será substituído temporalmente por quen designe o presidente.

Disposicións derradeiras

Primeira.- Facúltase o conselleiro de Economía e Facenda para ditar as disposicións que sexan necesarias para o desenvolvemento e execución deste decreto.

Segunda.- As consellerías da Presidencia, Relacións Institucionais e Administración Pública e de Economía e Facenda realizarán as modificacións que procedan na relación de postos de traballo da Consellería de Economía e Facenda, derivadas da estrutura orgánica obxecto deste decreto.

Terceira.- Este decreto entrará en vigor o día seguinte ao da súa publicación no Diario Oficial de Galicia.

